

10

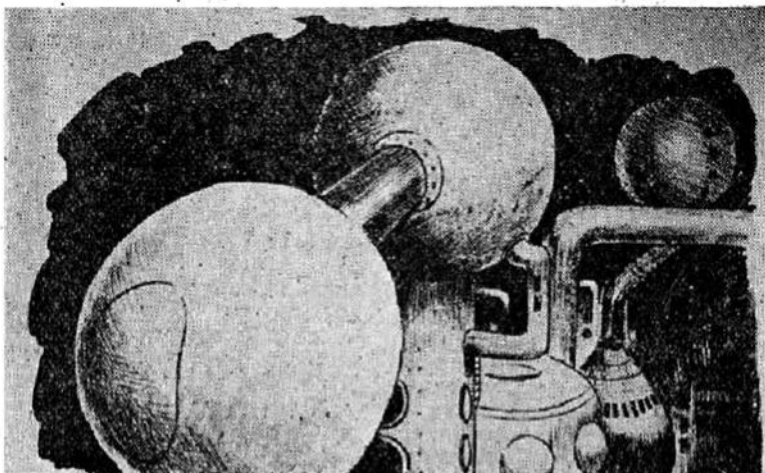
ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΔΙΑΠΛΑΗΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ - ΨΑΡΙΑ

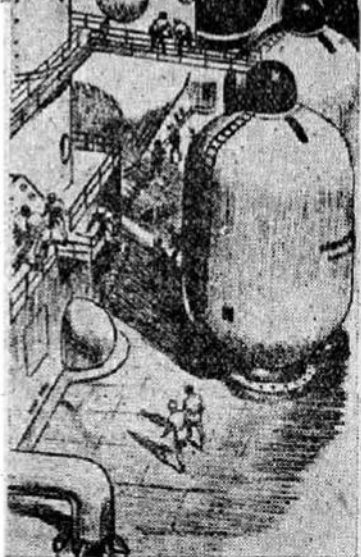
ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΨΑΡΙΑ

Από ψηλά είδαν μια μεγάλη πολιτεία με παράξενες μηχανικές εγκαταστάσεις που έδειχναν ότι το άγνωστο αυτό άστρο είχε κατόικους λογικά όντα.

ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ ΣΤΟ ΑΠΕΙΡΟ

Ο ΤΖΟΕ ΣΕΡΙΝΤΑΝ, ο θουλικός άστροναύτης ντέτεκτιβ, ο φόβος και ο τρόμος των κακούργων, ο αμείλικτος τιμωρός κάθε εξώκοσμου κακοποιού πλάσματος, άκούραστος προστάτης του Δικαίου και της Άνθρωπότητας, ώδηγούσε όπως πάντα με σταθερό χέρι τον «Πρωτέα II» το εξοπλισμένο, θωρακισμένο άστροπλοίο της Διαπλανητικής Αστυνομίας που έτρεχε με ιλιγγιώδη ταχύτητα μέσα στο διάστημα. Το βλέμμα του Σέρινταν έλαμπε κά-

θε τόσο παράξενα καθώς πηγαίνοντο από το καντράν του ραντάρ στους δείκτες των μετρητών των πολυπλόκων μηχανημάτων πλεύσεως και ταχυτήτων. Μέσα στο καντράν του ραντάρ υπήρχε ένα άσημαντο σημάδι που όλοένα μεγάλωνε και περυσότερο. Αυτό σήμαινε πώς ο «Πρωτεύς II» κέρδιζε απόσταση. Ένα χαμόγελο ίκανο ποιήσεως κρεμόταν στα χείλη του ντέτεκτιβ.

— Σε μία ώρα το πολύ θα τους έχουμε φτάσει!, μου μούρισε. Θα τους κόψουμε το δρόμο και θα τους υποχρεώσουμε να δώσουν μάχη; να παραδοθούν. Αν γίνη το τελευταίο θα είναι καλύτερα. Θα τους αναγκάσουμε να μάχονται αν θέλουν σ' ένα από τα φυλάκια Ασφαλείας του Άρη και θα τους ανακρίνουμε. Τότε ίσως μάς πούνε κάτι για τον εξώκοσμο γίγαντα που γκρέμισε τους μισούς σχεδόν ούρανοξυστες της Νέας Υόρκης για να κάνει περίπατο στην πλατεία Ουάσιγκτον. Θα μάθουμε ακόμα και για ποιά λόγο χάλασαν τον ύπνο σου Νάνσυ και σε τραβούσαν αιχμάλωτη σ' αυτό το γκαράζ της οδού Ράι 237 (*).

Η μελαχροινή κοπέλλα που καθόταν μερικά βήματα πιο εκεί, μπροστά στο ηλεκτρονικό μάτι του αυτομάτου αστρολιθικού φύλακα, γέλασε.

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος του «Υπεράνθρωπου» με τον τίτλο «Θυέλλα στο Διάστημα».

— Δεν το κατάλαβες, Τζό; ρώτησε. Ξέρουνε πώς με λατρεύεις και σε λατρεύω και πώς θα στεναχωριόσουν αν ποτέ που θα μ' έχανες. Θα με κρατούσαν αιχμάλωτη και θα σου έστελναν ένα ωραίο μήνυμα: «Η κάθισα φρόνιμα κύριε Σέριαντν η σου στέλνουμε σ' ένα πακέτο το συμπληρωτικό κεφαλάκι της μνηστής σου να το κοιμάσαι με κομμένο λαιμό!» Κι' επειδή έσύ είσαι πεισματάρης και σκληρός άντρας θα προτιμούσες να με σφάξουν παρά να σταματήσουν να τους κυνηγάς! Έτσι δεν είναι αγάπη μου; Ο ντέτεκτιβ της έστειλε ένα βλέμμα λατρείας και άναστενάξε.

— Μη με δουλεύεις χρυσή μου!, της είπε. Δεν υπάρχει λόγος ν' άστεινέσαι. Αν δεν ήταν ο Μίκυ ίσως ταξίδευες και σύ τώρα μέσα σ' αυτόν τον πύραυλο που παρακολουθούμε. Και δεν θα είσαι με το Θεό καθόλου ευχαριστημένη αν άναμει σε στην συντροφιά των άγνωστων αυτών κακούργων.

Ο Μίκυ, ο κοκκινομάλλης πιτσιρικάς που συνόδευε πάντα τον διάσημο ντέτεκτιβ και τη Νάνσυ στα μακρινά ταξίδια τους στους πλανήτες κι' έπαινε μέρος στις καταπληκτικές προειπέσεις τους, καθώς άκουσε τ' όνομά του γύρισε και τους κύτταξε (*).

(*) Ο Μίκυ ήταν ένα όμορφο Έλληνόπουλο από τη Νέα Υόρκη που άκρινε όλην μεγαλωση να γίνη αστροναύτης ντέτεκτιβ, όπως

Δὲν ἔκανα τίποτα σπουδαῖο, κύριε Σέρινταν, εἶπε μετριοφρόνα. Ἐπειτα μὴν ξεχνάτε πὼς τὴν τελευταία στιγμή ἂν δὲν μπαίνατε ἐσεῖς στὴ φασαρία θὰ τὴν εἶχα πολὺ ἀσχημα.

— Ὁκέϋ!, μικρέ!, τὸν πείραξε ὁ ντέτεκτιβ. Μὴν ἀρχίσης πάλι νὰ διαμαρτυρεσαι. Σὲ πιστεύουμε.

Τὸ παιδί δὲν μίλησε. Πῆγε πάλι στὴ θέσι του. Ὁ διαφανὴς θόλος τοῦ διαιμερίσματος διακυβερνήσεως τοῦ σκάφους, κατασκευασμένος ἀπὸ εἰδικὸ ἄθραυστο καὶ ἀδιαπέραστο ἀπὸ τὶς κοσμικὲς ἀκτίνες καὶ τὰ ἀτομικὰ δλημάτα κρύσταλλο, τοῦ ἐπέτρεπε νὰ θαυμάζη τὸ μεγαλειώδες θέαμα ποὺ ἀπλωνόταν γύρω ἀπὸ τὸ ἀστροπλοιο. Ἡ Γῆ ἦταν πολὺ μακριὰ καὶ δὲν ξεχώριζε ἀπὸ τ' ἄλλα ἄστρα ποὺ λάμπανε ἐδῶ κι' ἐκεῖ μέσα στὸ πηχτὸ σκοτάδι τοῦ διαστήματος. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ὑπῆρχαν πολλὰ ποὺ εἶ-

ὁ μεγάλος τοῦ φίλος, ὁ Τζός Σέρινταν, ποὺ τὸν εἶχε ὑπὸ τὴν προστασία του. Ἦταν ἓνα ἔξυπνο παιδί, μὲ γυμνασμένο κορμὶ καὶ καρδιά λιονταριοῦ. Οἱ μαιρὲς ἀλλὰ θαυματουργὲς γραθιὲς του εἶχαν στρατατοῦρει πολλοὺς κακοποιοὺς καὶ σὲ πολλὰς περιπτώσεις εἶχαν σώσει τὴ ζωὴ τῶν ἀγοπημένων συντρόφων του. Ἡ Νάνου ἔβιλγκτον ἦταν μιὰ τολμηρὴ κοπέλλα, ρεπόρτερ τῆς μεγάλης ἐφημερίδος «Χρονικά τῆς Νέας Ὑόρκης», ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ Σέρινταν. Ἡ Νάνου κι' ὁ Μίκυ ἦταν ἀχώριστοι σύντροφοι τοῦ θρυλικοῦ ντέτεκτιβ κι' ἐπαιρναν μέρος στὶς διαπληνητικὰς περιπέτειές του.

χαν μείνει ἀκόμα ἀνεξερεύνητα. Μέσα στὸ μυαλό του ὁ Μίκυ καθὼς τὰ κύταζε θαυμάζοντας σχηματίζε παραξένες εἰκόνες γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὰ πλάσματα ποὺ κατοικοῦσαν τὰ ἄστρα αὐτὰ καὶ λογάριαζε πὼς κάποια μέρα ὅταν πιά θὰ ἦταν μεγάλος θὰ μπορούσε κι' αὐτὸς ὀδηγώντας ἓνα ἀστροπλοιο νὰ φτάσῃ σὲ κείνους τοὺς μακρινοὺς καὶ γεμάτους μυστήριου κόσμους, ὅπου πόδι γήινου ἀνθρώπου δὲν εἶχε πατήσῃ ποτέ. Φυσικὰ αὐτὸ ἦταν ἓνα μακρινὸ ὄνειρο πρὸς τὸ παρόν. Ἀλλὰ καὶ πόσα ὄνειρα ποὺ φαίνονται ἀπραγματοποίητα πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια στοὺς ἀνθρώπους δὲν εἶχαν πραγματοποιηθῇ σήμε-
ρα;

— Τζό! Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς Νάνου ποὺ καλοῦσε τὸν ντέτεκτιβ. Τζό!

Ὁ Μίκυ σταμάτησε νὰ κάνη ὄνειρα. Ἡ φωνὴ τῆς κοπέλλας ἔτρεμε ἐλαφρά. Γύρισε. Εἶδε τὸν Σέρινταν νὰ κυττάζῃ ἐρωτηματικὰ τὴ Νάνου.

— Οἱ δεῖχτες κινοῦνται νευρικὰ! εἶπε τὸ κορίτσι. Κάποιος ἀερόλιθος ταξιδεύει πρὸς τὸ μέρος μας. Τὸ ἡλεκτρονικὸ μάτι ἀναβοσβύνει.

Ὁ ντέτεκτιβ ζάρωσε τὰ φρύδια.

— Κάνε τοὺς ὑπολογισμούς σου, Νάνου! εἶπε. Μπορεῖ καὶ νὰ γελιέσαι. Ἴσως ὁ μετεωρίτης περνάει κάπου μακριὰ. Ἄν ἀλλάξουν με πορεία θὰ χάσουμε τοὺς κακούργους μὲ τὴ ρουκᾶττα,

Ἡ Νάνου ἔγραψε μερικά νοῦμερα σ' ἓνα καρνέ, ἔκανε γοργὰ μερικές ἀλγεβρικές ἐξισώσεις κι' ὅταν σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς μέσα στὸ βλέμμα τῆς ὑπῆρχε μιὰ ἔκφρασι ἀνησυχίας.

— Ταξιδεύει μὲ 72 χιλιόμετρα τὸ δευτερόλεπτο, εἶπε. Ἔρχεται ἀπὸ τὸ Γαλαξία. Θὰ βρεθῇ ὑστερὰ ἀπὸ λίγα λεπτά ἀπάνω στὴν πορεία μας.

Ὁ Τζός Σέρινταν κατσούφασε. Τοῦτο ἦταν μιὰ ἀπὸ τίς ἐπιτελῶς ἀπροσδόκητες κακοτυχίες ποὺ μπορούσε νὰ περιμένῃ αὐτὴ τῇ στιγμῇ ἴσως αἰα πού λογάριάζε πὼς κέρδιζε ἀπόστασι καὶ θὰ ἔφτανε τὸν μυστηριώδη πύραυλο. Τώρα ἦταν ὑποχρεωμένος ν' ἀλλάξῃ πορεία. Αὐτὸ σήμαινε πὼς ἔπρεπε νὰ σταματήσῃ τὴν παρακολούθησι.

— Ὁ διάλογος νὰ πάρῃ ὅλους τοὺς ἀερολίθους καὶ ὅλους τοὺς μετεωρίτες τοῦ Σύμπαντος! μούγγρισε. Θὰ χάσουμε τὰ ἴχνη τους.

Ἡ συνάντησι μ' ἓναν ἀερολίθο ἢ ἓναν μετεωρίτη στὸ διάστημα, ἤξερε πολὺ καλά ὁ Σέρινταν, ὅτι ἦταν ἓνα πολὺ ἐπικίνδυνο πράγμα. Στὴ Γῆ δὲν ἀπέδιναν καὶ μεγάλη σημασία στοὺς ἀερολίθους καὶ στοὺς μετεωρίτες. Γιατί εἰ ἀπρόσκλητοι αὐτοὶ μυσταφίρηδες ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ Σύμπαντος ὅταν μπαίνουν στὴ γῆτιν ἔλξι, ἐξ ἀφορμῆς τῆς τριβῆς μὲ τὴν ἀτμόσφαιρα, ἀναφλέγονται,

διαλύονται καὶ αὐτοκαταστρέφονται. Πολλοὶ γῆινοὶ καμαρώνουν αὐτὲς τίς ἀσημένιες εὐθείες ποὺ σχηματίζονται στὸν οὐρανὸ ἀπὸ τὴν ἀνάφλεξι τῶν μετεωριτῶν καὶ θαυμάζουν τὸ θέαμα. Ἐχουν μάλιστα βρῇ κι' ἓνα ὠραῖο ὄνομα γιὰ τοὺς φλεγομένους μετεωρίτες καὶ ἀερολίθους. Τοὺς λέμε διάπτοντες ἀστερες. Πολὺ σπάνια ἓνας ἀερόλιθος ἢ ἓνας μετεωρίτης νὰ κάνουν ζημιὰ στὴ Γῆ. Πρέπει νὰ ἔχουν τεράστιο δάρος καὶ ὄγκο σὲ τρόπο ποὺ ἡ ἀνάφλεξι νὰ μὴν προφτάσῃ νὰ τοὺς διαλύσῃ. Δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο ὅμως καὶ στὸ διάστημα. Στὸ διάστημα δὲν ὑπάρχει ἀέρας. Τὸ διάστημα εἶναι κενό. Τριβὴ κατὰ συνέπεια καὶ ἀνάφλεξις δὲν γίνονται κι' ὁ ἀερόλιθος διατηρεῖ ἀκέραιο τὸν ὄγκο καὶ τὸ δάρος του. Ἡ σύγκρουσις μαζί του εἶναι σίγουρος θάνατος. Παλλὰ ἀστρόπλοια εἶχαν καταστραφῇ καὶ πολλοὶ ἀστροναῦτες εἶχαν χάσει τὴ ζωὴ τους σὲ τέτοιες συγκρούσεις τὰ τελευταῖα χρόνια.

— Ἀλλάξε πορεία Τζό! εἶπε ἡ Νάνου. Ἡ βελόνα δείχνει πὼς πρόκειται γιὰ μεγάλο ὄγκο. Τρεῖς μῖρες ἀριστερὰ καὶ ξεφεύγουμε!

Ὁ Σέρινταν κινήθηκε γοργά. Ὅσο κι' ἂν τοῦ κόστιζε αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ πορείας ἔπρεπε νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν ὑπόδειξι τῆς κοπέλλας. Δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ρισκάρῃ τὸ ἀστρόπλοιο καὶ τὴ ζωὴ τῶν συντρόφων του. Μὲ τρεῖς

χειρισμούς των πηδαλίων το σκαφος πήρε μιά πλάγια τροφή. Τα ελάσματα του έσωτερικού περιβλήματος έτριζαν έπικινδυνα μ' αυτόν τον χειρισμό. Το «Πρωτεύς» βούτηξε γιά μιά στιγμή πρὸς τὰ κάτω κι' ύστερα ανωρθώθηκε παλι ακολουθώντας την καινούργια γραμμή πλεύσεως. Την ίδια στιγμή όμως άκούστηκε μιά φωνή:

— Ένα διαστημόπλοιο! φώναξε ο Μίκυ δείχνοντας πρὸς τὰ δεξιά. Κυττάτε!

‘Η Νάνσυ κι' ο Σέρινταν κύτταξαν πρὸς τὸ μέρος πού έδειχνε τὸ παιδί. Ένα μεγάλο διαπλανητικό σκάφος από εκείνα πού έκαναν τακτική συγκοινωνία μεταξύ τῆς Γῆς καί τῶν πλανητῶν φάνηκε από μακριά με κατεύθυνσι αντίθετη από εκείνη πού κρατούσε τὸ «Πρωτεύς II». Τὸ αστρόπλοιο ταξίδευε με ίλιγγιώδη ταχύτητα καί άστραφτε μέσα στὸ μαύρο φόντο τοῦ διαστήματος σάν άσήμι.

— Είναι τὸ «Μπλάντεν»! εἶπε ὁ ντέκτεκιβ καθώς τὸ έξετάζε με τίς διόπτρες του. Έρχεται από την Άνδρομέδα καί ταξιδεύει πρὸς τὴ Γῆ. Σπουδαίον σκαρί. Κάνει κάθε μήνα αὐτὸ τὸ ταξίδι.

Φαίνεται ὅτι καί από τὸ «Μπλάντεν» είχαν άναγνωρίσει τὸν «Πρωτέα» γιατί τὸ ηλεκτρονικὸ αὐτὸ τοῦ καταδιωκτικοῦ τῆς Διαπλανητικῆς Αστυνομίας έπιασε έναν χαιρετισμὸ πού έρχόταν από τὸ μεγάλο σκάφος.

— Έδῶ «Μπλάντεν»! Έ-

δῶ «Μπλάντεν»! Σας χαιρετάμε καί σας εύχόμαστε καλή τύχη! Ὁ Θεός μαζί σας.

Ὁ Σέρινταν άρπαξε τὸ μικρόφωνο καί γυρίζοντας τὸν διακόπτη έστειλε τὴν άπάντησι.

— Ὁ «Πρωτεύς II» εύχαριστεῖ. Καλὸ ταξίδι καί χαιρετισμούς στὴ Γῆ!

‘Απότομα όμως σταμάτησε νὰ μιλά. Τὰ μάτια του γέμισαν φρίκη.

— Θεέ μου!, ξεφώνησε ἡ Νάνσυ.

— Ὁ αερόλιθος!, ἐκ άνεπιχτὰ ὁ Μίκυ.

Μέσα από τὸ σκοτάδι πρὸ βαλλε ένας τεράστιος ὄγκος πού έτρεχε με μίαν άνυπολόγιστη ταχύτητα πρὸς τὸ μέρος τοῦ «Μπλάντεν».

— Είναι χαμένοι! μούγγραψε ὁ Σέρινταν.

Ὁ αερόλιθος μέσα σ' ελάχιστα δευτερόλεπτα πλησίασε τὸ μεγάλο αστρόπλοιο. Από τὸ σκάφος ἤρθε μιά άγωνιώδης έπίκλησις. Μιά κραυγή άπελπισίας έφτασε στὸ ηλεκτρονικὸ αὐτὸ τοῦ «Πρωτέα». Κι' ύστερα έγινε κάτι φοβερό καί άπερίγραπτο. Ἀερόλιθος καί αστρόπλοιο διασταυρώθηκαν! Τὸ «Μπλάντεν» ύπακούοντας σ' έναν άπεγνωσμένο χειρισμὸ τοῦ πιλότου τοῦ ανωρθώθηκε γιά ν' άποφύγη τὴν σύγκρουσι. Ὁ αερόλιθος όμως τὸ πρόλαβε. Τὸ «Μπλάντεν» δέχτηκε ένα φοβερό χτύπημα στὰ πλευρά. Ἡ χαλύβδινη κοιλιά τοῦ διαστημόπλοιου σκίστηκε σάν χαρτί καί μέσα από τὸ σκά-

φος τινάχθηκαν άνθρωποι, μη χανήματα και κομμάτια ελάσματος. Άνθρωποι και σίδερα βρέθηκαν στο κενό, ενώ ο αερόλιθος άπομακρυνόταν συνεχίζοντας τον ήλιγγιόδη δρόμο του προς το άπειρο.

Ή Νάναυ έκλεισε τὰ μάτια. Ο Μίκυ στεκόταν σὰ χαμένος καὶ κύτταζε. Ήταν αδύνατο ν' άρθρωση λέξι. Ο Σέρνιταν μονάχα κατανικώντας τὴ φρίκη πού εἶχε παραλύσει τὰ νεύρα του ώρμησε στὰ πηδάλια.

— Κάτι πρέπει νὰ κάνουμε!, φώναξε βραχνά. Στις θέσεις σας!

Γαντζώθηκε μετὸ ἓνα χέρι στὰ πηδάλια ἐνῶ μετὸ ἄλλο ἔβαζε σὲ λειτουργία τοὺς μοχλοὺς ἐκτοξεύσεως τῶν ἀνασχετικῶν πυραύλων. Κολώνες φωτίζοντες ξεπετάχθηκαν ἀπὸ τὴν πλώρη τοῦ «Πρωτέα» καὶ τὸ καταδιωκτικὸ ἀστρόπλοιο ἀνέκοιψε ταχύτητα. Τὸ σκάφος τραντάχθηκε καὶ μούγγρισε σὰν ἓνα ἀφηνιασμένο ὄλογο πού τοῦ περνοῦν χαλινάρια. Ἡ Νάναυ κι' ο Μίκυ ἀρπάχθηκαν ἀπὸ τὴς χειρολαβῆς ἀσφαλείας γιὰ νὰ μὴ τσακιστοῦν.

— Τὰ μαγνητικὰ σωσίβια! διέταξε ὁ ντέτεκτιβ ἐνῶ ἔφερνε μ' ἓναν ἐπιδέξιο χειρισμὸ τῶν πηδάλιων τοῦ τῶν «Πρωτέα» πρὸς τὸ μέρος τῶν ἀνθρώπων πού ἔπλεον μετέωροι στὸ διάστημα(*) Μί-

κυ! Νάναυ! Τὰ σωσίβια!

Τὸ παιδί κι' ἡ κοπέλλα δὲν περιμέναν νὰ τοὺς τὸ πῇ δεύτερη φορά. Ήθεσαν τί ἔπρεπε νὰ κάνουν. Μὲ σβέλτες κινήσεις, ἐνῶ ὁ «Πρωτεὺς» πλησίαζε ὀλοένα καὶ περισσότερο μὲ ἀργὸ ρυθμὸ πλεύσεως τοὺς ναυαγούς, ἔβαλαν σὲ λειτουργία τοὺς ἐκτοξευτὲς τῶν σωσιβίων μέσα στὰ ὁποῖα ὑπῆρχαν ἰσχυρότατοι μαγνήτες. Τὰ σωσίβια δεμῶνα τὸ καθένα στὴν ἀκρὴ ἐνὸς σκοινιοῦ ἔπεσαν ἀνάμεσα στοὺς ναυαγούς. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ὅμως ἦταν κι' ὅλας νεκροὶ ἀπὸ ἀσφυξία. Τὴ στιγμή τῆς συγκρούσεως δὲν φορούσαν τὰ σκάφανδρά τους μετὶ τῆς ἀναπνευστικῆς συσκευῆς κι' ὅταν βρέθηκαν ἔξω ἀπὸ τὸ σκάφος, ἡ ἔλλειψις ὀξυγόνου τοὺς θανάτωσε. Ἄλλοι εἶχαν σκοτωθῇ μέσα στὸ σκάφος καὶ παρὰσύρονταν μαζί του καθὼς τοῦτο ἀπὸ τὴν κεκτημένη ταχύτητα πού εἶχε συνεχιζετὸ δρόμο τοῦ ἀκυβέρνητο στὸ σκοτάδι. Ἐνας πιάστηκε ἀπὸ τὰ μαγνητικὰ σωσίβια. Ἡ μεταλλικὴ στολὴ τοῦ διαστημανθρώπου πού φοροῦσε τοῦ ἔσωσε πάλι τὴ ζωὴ. Ὁ ἰσχυρὸς μαγνήτης κάποιου σωσιβίου τὸν τράβηξε. Τὸν μάζεψαν καὶ ὅταν

σφαῖρα καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτὴν τὸ ἀπόλυτο κενό, τὸ διάστημα. Στὸ διάστημα, ὅπου βασιλεύει αἰώνια νύχτα, δὲν ὑπάρχει θλιξις, οὔτε κατὰ συνέπειαν θούρησις. Ἐτσι, κάθε ἀντικείμενο πού πέφτει σ' αὐτὸ μένει μετέωρο. Στὸ διάστημα μποροῦν νὰ διαβίουν φορῶντας εἰδικὰ σκάφανδρα οἱ ἀστροναῦτες.

(*) Οἱ τακτικοὶ ἀναγνώστες τοῦ «Υπερανθρώπου» ἔχουν μάθει ἀπὸ τὰ προηγούμενα τεύχη ὅτι μετὰ τὴν ἐτμόσφαιρα τῆς Γῆς εἶναι ἡ ἰονό-

βρέθηκε μέσα στον «Πρωτέα» και ξεβίδωσαν την περικεφαλαία του ο ντέτεκτιβ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσει τὴν ἐκπληξή του.

— Ὁ Μώρις εἶπε. Ὁ Μώρις Σούλιβαν ὁ προφέσορ!

Ὁ Μώρις Σούλιβαν ἦταν ἑκὼς σαραντάρης κοντόχουτρος ἄντρας παλιὸς καθηγητῆς τῆς ἀστροναυτικῆς στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Κολούμπια, ὅπου εἶχε σπουδάσει ὁ Σέρινταν. Καθὼς ἀνοίξε τὰ μάτια ἀναγνώρισε κι' αὐτὸς τὸν ντέτεκτιβ.

— Τζό!, ἔκανε ἐκπληκτος. Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ ἂν δὲν εἶσαι ὁ Σέρινταν.

— Ναί. Ἐγὼ εἶμαι καθηγητῆς! ἀπάντησε προσπαθώντας νὰ χαμογελάσῃ ἐκεῖνος. Εἶσαι ὁ μόνος ποὺ καταφέραμε νὰ ψαρέψουμε.

— Οἱ ἄλλοι; ρώτησε.

Ὁ ντέτεκτιβ κούνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι.

— Δὲν ἔμεινε κανεὶς ἄλλος ζωντανός! Ὅλοι χάθηκαν μαζί μὲ τὸ «Μπλάντεν».

— Εἶναι φοβερό!, εἶπε ὁ Σούλιβαν ἀναστενάζοντας. Εἶχα φορέσει τὴ φόρμα κι' ἔκανα παρατηρήσεις στὸν πυρογίσκο ἐλέγχου ὅταν ἐντελῶς ἀπρόοπτα ἦρθε ἡ καταστροφή. Θὰ εἶλεγε κανεὶς πὼς αὐτὸς ὁ τεράστιος ὄγκος ποὺ ξεφύτρωσε κοντὰ μας δὲν ἦταν ἀερόλιθος ἀλλὰ κάποιος ἀστεροειδής(*) ποὺ ξέφυγε

ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν τροχιά του καὶ τρελλάθηκε. Τινάχτηκε στὸ κενό. Ἡ φόρμα ποὺ φοροῦσα μού ἔσωσε τὴ ζωή. Ἡ σωτηρία μου ὀλοκληρώθηκε ὕστερα ἀπὸ τὸν «Πρωτέα». Ἀλήθεια, γιὰ ποὺ πηγαίνεις Σέρινταν;

Ὁ ντέτεκτιβ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— Εἶχαμε πάρει τὸ κατόπτι ἕναν πύραυλο. Μὲ τὴ φασαρία ὅμως αὐτὴ τοῦ ἀερόλιθου τὸν χάσαμε. Πάντως ἡ πορεία μας εἶναι γιὰ τὴν Ἀφροδίτη. Κάτι συμβαίνει ἐκεῖ καὶ προέπει νὰ τὸ μάθουμε. Δὲν ξέσω ἂν σοῦ ἀρέσει προφέσορ ἡ παρέα μας. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ χωρίσουμε. Θὰ εἶσαι μαζί μας σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι.

Ὁ Σούλιβαν γέλασε.

— Ἀνέκαθεν μ' ἄρεσε ἡ παρέα σου Σέρινταν! εἶπε.

ΤΟ ΞΕΛΚΟΣΜΟ ΤΕΡΑΣ

Ο ΜΙΚΥ ΚΙ' ὁ καθηγητῆς Μώρις Σούλιβαν ἔγιναν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή φίλοι. Τὸ παιδί διηρῶσε γιὰ μάθησι.

Στὸν Σούλιβαν ἔε ἄλλου ἄρεσε νὰ διδάσκῃ. Στὸ πρόσωπο τοῦ Ἑλληνόπουλου βρῆκε ἕναν μαθητὴ ποὺ τὸν ρωτοῦ-

(*) Γύρω ἀπὸ τὴ Γῆ κινούνται πολλὰ μικρὰ ἀστέρια - δορυφόροι, ἀόρατα καὶ μὲ τὸ τηλεσκόπιο ἀκόμα, ὅπως ὁ «Ἐρως», ὁ «Ἐρ-

μῆς», ποὺ ἔχει διάμετρο 1200 μέτρων, ὁ «Ἀδωνις» ποὺ ἔχει μῆκος 400 μέτρων, ὁ «Ἀμόρ», ὁ «Ἰκαρος», ποὺ ἔχουν διάμετρο 1000 μέτρων περίπου, κλπ.

σε για το κάθε τι με περιέρ-
νεια κι' εκείνος πρόθυμα έδι-
νε εξηγήσεις. "Ετσι δταν, ύ-
στερα από τριάντα ώρες τα-
ξίδι ό άερολιθικός φύλακας
του «Πρωτέα» σημείωσε και
πάλι την παρουσία κάποιου
μεγάλου μετεωρίτη που περ-
νούσε, ευτυχώς, πολύ μακριά
αυτή τη φορά από το σκά-
φος. ό Μίκυ ζήτησε να μάθη-
τί, ήταν και από ποιο μέρος
προέρχονταν αυτά τα πρά-
γματα.

— Έκατομμύρια βολίδες,
αερολίθοι και μετεωρίτες δια-
σχίζουν κάθε δευτερόλεπτο
το διάστημα, είπε ό καθη-
γητής. Ευτυχώς όμως που
ένας ελάχιστος άριθμός απ'
αυτά φτάνουν στην επιφά-
νεια της Γης. Συνήθως το μέ-
γεθος τους είναι μικρό και
τό, βάρος τους δεν ξεπερνάει
τά πέντε κιλά. Κατά την τοι-
δή τους με την γήινη ατμό-
σφαιρα διαλύονται και γίνον-
ται σκόνη. "Όταν όμως τα
αύρανια αυτά σώματα είναι
μεγάλα μπορούν να φέρουν
μεγάλες καταστροφές. Θά
μπορούσαν δηλαδή να κατα-
στρέψουν μιá ολόκληρη ήπει-
ρο ή και ολόκληρο τον πλαν-
ήτη μας άκόμα.

Ο Μίκυ άναρρίγησε.

— Είναι δυνατό; ρώτησε.

— Τίποτα δεν είναι αδύ-
νατο μικρέ! άπάντησε χαμο-
γελώντας ό Σούλιθαν. "Αν
έπιστρέψουμε και μιá φορά
στη Νέα Υόρκη να μοι θυ-
μηθείς να σου δώσω να δια-
βάσεις τους πέντε τόμους της
«Άστροναυτικής» που έχω

γράφει. Θά μάθης πολλά και
ένδιαφέροντα πράγματα.
Πρός το παρόν μπορώ να σου
αναφέρω δυό—τρία παραδεί-
γματα για να καταλάβεις.
Τόν Ιούλιο του 1908 ένας ά-
ερολίθος που ζύγιζε κατά
τους υπολογισμούς των έπι-
στημόνων της εποχής εκείνης
40.000 τόννους έπεσε από
τον ουρανό στη Σιδηρία κον-
τά στο Ίρκουση μέσα στα
δάση της Τουκούνδρα. Μιά
τεράστια φλόγα άναψε στον
ουρανό κι' ή έκρηξις άκού-
στηκε σε άπόσταση 1.000 χι-
λιομέτρων. Η πυρίνη γλώσ-
σα πέρασε σε ύψος τα 20
χιλιάδες μέτρα. Η φοβερή
θερμοκρασία που ανέπτυξε
έφτασε ως την οωσική πόλ:
Βασιλόβρα που απέιχε 65 χι-
λιομέτρα από το σημείο της
πτώσεως. Σπίτια γκρεμίστη-
καν, άνθρωποι χάθηκαν και
δέντρα ξεριζώθηκαν σε μιá
άκτινα 700 χιλιομέτρων. Έ-
να κομμάτι της Σιδηρίας Ί-
διο με την Πελοπόννησο της
πατρίδας σου, καταστράφη-
κε. Ένας άλλος μετεωρίτης,
έπεσε τον Φεβρουάριο του
1947 πάλι στη Σιδηρία. Το
βάρος του αυτή τη φορά ύ-
πολογίστηκε σε ένα έκατομ-
μύριο τόννους. Οι καταστρο-
φές που προέβλεπε ισχυρινα-
μούσαν με τις καταστροφές
που θά έκαναν πέντε σημει-
ρνές βόμβες ύδρογόνου. Έ-
χεις διαβάσει για τη Χιρο-
σίμα;

— Την ιαπωνική πόλι ό-
που για πρώτη φορά έφρι-

Ἡ γροθιά τοῦ θρυλικοῦ ντέτεκτιβ πέτυχε τὸν συμμοριτὴ ἀνάμεσα στὰ δύο φρύδια καὶ τὸν ἀνέτρεψε.

Ξαν οἱ Ἀμερικανοὶ ἀτομικὴ βόμβα;

— Ναι. Λοιπὸν μιὰ σημερινὴ βόμβα ὑδρογόνου ἰσοδυναμεῖ με 1000 ἀτομικὲς βόμβες τύπου Χιροσιμα. Κάνε τὸ λογαριασμὸ καὶ θὰ δῆς τίς καταστροφὲς ποὺ προξέσκησε ὁ μετεωρίτης στὴ Σιβηρία.

Τὸ παιδί γούρλωσε τὰ μάτια.

— Καταστροφὲς δηλαδὴ ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ κάνουν πέντε χιλιάδες ἀτομικὲς βόμβες;

— Ἀκριβῶς. Ἀλλὰ εἶπαμε οἱ ἀερόλιθοι ποὺ φτάνουν στὴ Γῆ εἶναι μικροὶ καὶ σπάνιες εἶναι οἱ πτώσεις μεγάλων. Οἱ ἀστρονόμοι, οἱ γεωλόγοι καὶ οἱ εἰδικευμένοι σ'

αὐτὴ τῇ δουλειᾷ ἐπιστήμονες ἔχουν λογαριάσει πῶς ὁ πλανήτης μας βομβαρδίζεται καθὲς εἰκοσιτετράωρο ἀπὸ 24 ἑκατομμύρια βολίδες. Ἐνὰ ἑκατομμύριο ἀερόλιθοι τὴν ὥρα! Δηλαδή πάνω κάτω 9 δισεκατομμύρια τὸν χρόνο!

Ἄν δὲν εἶχαμε λοιπὸν τὴν ἀτμόσφαιρα ποὺ μεταβάλλει σὲ σκόνη ὅλα αὐτὰ τὰ μικρὰ οὐράνια σώματα μπορεῖς νὰ κατὰβλεις τί ζημιὲς θὰ πάθαινε ἡ Γῆ! Λογαριάσε ἕναν ἀερόλιθο βάρους ἀπὸ μισὸ ἕως πέντε κιλά ποὺ πέφτει με ταχύτητα 30—70 χιλιομέτρων τὸ δευτερόλεπτο. Ἡ ταχύτητα αὐτὴ εἶναι καταστρεπτικὴ καὶ θὰ μπορούσε ἂν ἐπέφετε παραδείγματος χάριν στὴν ταρατσα ἑνὸς οὐρανο-

ξύστη να τρυπήση πέντε και δέκα πατώματα. "Εναν άνθρωπο θα μπορούσε να τον λυώσει κυριολεκτικά.

— Κι' από πού έρχονται αυτά τα ούράνια σώματα; ρώτησε ο Μίκυ.

— Είναι συντρίμματα από πλανήτες που καταστρέφονται!, απάντησε ο καθηγητής. "Άλλοι πιστεύουν πως έρχονται από πλανήτες του Ιαλαξία, άλλοι από πλανήτες που βρίσκονται στο χάος του Σύμπαντος και ταξιδεύουν πολλά χρόνια όσο να φτάσουν στη Γη. "Εγώ όμως δεν συμφωνώ μαζί τους. Έχω τη γνώμη πως προέρχονται από τον πλανήτη 28. "Ο πλανήτης αυτός υπήρξε διδυμος αδελφός της Γης μας που καταστράφηκε από μία σύγκρουση με κάποιο ούράνιο σώμα. Είχε την ίδια ηλικία με τη Γη και πιθανώτατα ή ζωή επάνω σ' αυτό το άστρο να είχε την ίδια εξέλιξη με τη ζωή του δικού μας πλανήτη.

— "Υπήρχαν δηλαδή εκεί άνθρωποι;

— Ναι. "Ακριβώς. Κατ' εικόνα και ομοίωσί μας.

— Μά τότε, ψιθύρισε ο Μίκυ. Τότε ο 'Ιζάφ Ναϊλά(*) πρέπει να προέρχεται από αυτόν τον πλανήτη.

"Ο καθηγητής Σούλιθαν

(*) "Ο 'Ιζάφ Ναϊλά είναι ο "Υπεράνθρωπος, φίλος του Μίκυ. Διάβασε το τεύχος του "Υπεράνθρωπου με τον τίτλο "Εθέλλα στο Διάστημα», όπου ο 'Ιζάφ Ναϊλά κάνει για πρώτη φορά την εμφάνισή του, συντρίβοντας έναν εξώκοσμο γίγαντα.

κύτταξε ξαφνιασμένος τον μικρό.

— Δηλαδή; Τί έννοεις; Ποιός είναι αυτός ο 'Ιζάφ Ναϊλά;

"Όμως ο Μίκυ δεν πρόφτασε να δώσει απάντησι. Κάτι έγινε και το αστρόπλοιο που ταξίδευε μέχρι εκείνη τη στιγμή ήρεμα τραντάχτηκε σά να το χτύπησε κεραυνός ή σά να προσέκρουσε κάπου. "Ο Μίκυ κατρακύλησε στα πόδια του καθηγητή και ο καθηγητής δρέθηκε ανάσκελα στο πάτωμα. Τα φώτα του σκάφους τρεμόπαιξαν κι' ύστερα έσβυσαν απότομα. "Ακούστηκε μία σπαραχτική κραυγή. "Η κραυγή ήταν της Νάνσυ. "Ακολούθησε ένα μουγκρητό και κάτι αλλόκοτο άρχισε να συμβαίνει στον «Πρωτέα»

Το διαπλανητικό σκάφος της "Λοτρικής "Ασφαλείας άρχισε να στριφογυρίζει σα σκούρα γυρω από τον εαυτό του με κίνδυνο να διαλυθεί ενώ ταυτόχρονα έχανε κάθε δυνατότητα πλεύσεως. "Όλα τα λεπτά και πολύπλοκα μηχανήματα του έπαψαν μονομίας να εργάζονται σαν ένα αόρατο χέρι να γύρισε με μία μόνο κίνηση όλους τους διακόπτες και τους μοχλούς της λειτουργίας τους.

— "Ο διάβολος να με πάρη αν καταλαβαίνω τί μου γίνεται!, ακούστηκε μέσα στο πηχτό σκοτάδι ή φωνή του ντέκτεκτ. Το αστρόπλοιο φέρεται σά νάχασε το μυαλό του.

Ήταν γαντζωμένος στὶς χειρολαβές. Τὸ ἴδιο εἶχαν κάνει κι' οἱ ἄλλοι. Γιατὶ ὅλοι κινδύνευαν μὲ τὶς τρελλές στροφές πού ἔκανε τὸ ἀσπρόπλοιο νὰ τσακιστοῦν ἀπὸ τὴν κεντρόφυγο δύναμι πού θά τοὺς τίναζε σπὰ χαλύβδινα τοινώματα τοῦ σκάφους.

— Πέσαμε σὲ μαγνητικὴ ἀκτινοβολία! εἶπε ὁ Μώρις Σούλιβαν. Αὐτὸ συμβαίνει μονάχα ὅταν στὸ διάστημα περνᾶνε ἀερόλιθοι μὲ μαγνητικὰ μέταλλα. Ἄλλὰ ὄχι δὲν εἶναι αὐτό! Κυττάχτε ἐκεῖ!

Μέσα στὸ σκοτάδι κάτι ἔλαμψε παράξενα. Ἐξω ἀπὸ τὸ διαφανές κρύσταλλο τοῦ θαλάμου διακυβερωμένης φάνηκαν δυὸ φωσφορίζοντα ἄντικείμενα. Κι' οἱ τέσσερις σπῆλωσαν ἐντρομο τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ἐκεῖ. Τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ ἔβγαζαν μιὰ ἀπαίσια κίτρινοπράσινη λάμψη.

— Χοιστούλη μου!, ξεφώνησε ὁ Μίκυ.

— Εἶναι μάτια!, ἀκούστηκε τρομουλιαστὴ ἡ φωνὴ τῆς Νόσυ. Κάποιο ἐξώκοσμο πλάσμα εἶναι καὶ μᾶς παραμονεύει ἔξω ἀπὸ τὸ ἀσπρόπλοιο.

— Ὑψος μιὰ βιοσιὰ σιωπῆς. Μιὰ παγωνιά τύλιξε τὶς καρδιές τους. Ὁ Τζόε Σέορινταν ἀόλεψε πρῶτος. Κρατώντας τὶς χειρολαβές προχώρησε πρὸς τὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τοῦ σκάφους. Ψαγουλεύοντας στὸ σκοτάδι δοῦκε τὸν μοχλὸ τοῦ βοηθητικοῦ ἐξωτερικοῦ προβολέα. Τράβηξε τὸν μοχλὸ καὶ δέσμεσε λευκοῦ φω-

τὸς τύλιξαν τὸ σκάφος. Τὰ μάτια πού ἦταν ἔξω ἀπὸ τὸ κρύσταλλο καὶ κύτταζαν τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ διαστημοπλοίου ἀνοιγόκλεισαν θαμπωμένα. Ὁ Σέορινταν μ' ἓνα πῆδημα πλησίασε τὸ κρύσταλλο κι' ἔβριξε ἓνα βιαστικὸ βλέμμα πρὸς τὰ ἔξω. Πίσω ἀπὸ τὰ δυὸ φωσφορίζοντα μάτια ὑπῆρχε ἓνα κεφάλι πλατὺ καὶ ἀποκρουστικὸ καὶ πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι ὑπῆρχαν πλήθος πλοκάμια. Τὰ πλοκάμια σὰν φίδια εἶχαν τυλιχτῇ γύρω ἀπὸ τὸ ἀσπρόπλοιο καὶ δὲν τὸ ἄφηναν νὰ προχωρήσῃ. Ἡ ταχύτητα ὅμως πού εἶχε τὸ σκάφος καὶ τὸ ἀπότομο σταμάτημά του ἔφεραν αὐτὸ τὸ ἄγριο στριφογύρισμα στὸ κενὸ πού λίγο ἔλειψε νὰ διαλύσῃ τὸν «Πρωτέα». Ἀλλὰ καὶ τώρα πού τὸ στριφογύρισμα αὐτὸ σταματοῦσε σιγὰ—σιγὰ, ἡ κατάστασις δὲν φαινόταν καθόλου καλύτερη. Τὸ διαστημόπλοιο μέσα στὸ θανάσιμο αὐτὸ ἀγκάλιασμα κινδύνευε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ καταστραφῇ.

— Πέσαμε σ' ἓνα πολύποδα!, εἶπε ὁ Μώρις Σούλιβαν πού εἶχε καταφέρει νὰ φτάσῃ κοντὰ στὸν Σέορινταν κι' εἶδε κι' αὐτὸς τὸ παράξενο τέρας. Ταξιδεύω χρόνια στὸ διάστημα καὶ εἶναι ἡ πρώτη φορά πού συναντῶ στὸ δρόμο μου τέτοιο πρᾶγμα.

Ὅλοι ἔνοιωσαν ἓνα παγωμένο ρίγος. Ὅλοι ἤξεραν πῶς στὸ διάστημα ὑπῆρχαν

παράξενα τέρατα. Ένα σωρό ανατριχιαστικές ιστορίες κυκλοφορούσαν στη Γη και στους άλλους πλανήτες γι' αυτά τα ξέωκοσμα δντα που προέρχονταν από άγνωστα άστρα και που είχαν την ικανότητα να ζουν χωρίς άεγμό στο διάστημα. Τα ξέωκοσμα αυτά πλάσματα έκαναν φοβερές επιθέσεις σε διαστημόπλοια πολλά από τα όποια είχαν καταστραφή σε τέτοιες συγκρούσεις.

— Μονάχα οι έκτοξευτές ηλεκτρικής ενέργειας μπορούν να μας σώσουν! ακούστηκε η φωνή του ντέτεκτιβ. Όλοι στις θέσεις σας να έπισκευάσουμε τις βλάβες!

Τώρα που η περιδίνηση είχε σταματήσει μπορούσαν να κινηθούν. Η φωνή του Σέρινταν τους συνέφερε. Τό έβλεπαν πώς μονάχα αν επιδιόρθωνονταν οι βλάβες του άστροπλοίου θα είχαν ελπίδες σωτηρίας. Ο θαυός θώοακας του «Πρωτέας» τους προστάτεψε στην πρώτη επίθεση. Τα πλοκάμια δεν μπορούσαν να τρακίσουν το εσωτερικό περίβλημα του σκάφους. Άλλά ποιός μπορούσε να έγγνηθί ότι μια καινούργια προσπάθεια από μέρους του τέρατος δεν θα ήταν μοιραία για το καταδικαστικό της Διαπλανητικής Αστυνομίας και τους τέσσερις επιβάτες του;

Η Νάνσυ κι' ο Μίκυ άφισαν τις χειρολαβές και με τα ατομικά ηλεκτρονικά φανάκια στα χέια άνοιξαν να έπιθεωρούν τις βλάβες στο πίσω

μέρος του άστροπλοίου. Ο Σέρινταν κι' ο προφέσορ έξέταζαν κάτω από το φώς των δικών τους φαναριών τις βλάβες στον θάλαμο διακυβερνήσεως.

— Νομίζω πως άοχίζουμε να ταξιδεύουμε Τζό! είπε ο Σούλιβαν. Ο πολύποδας πασάρνει το άστροπλοίο μαζι του. Αν δεν καταφέρουμε να βάλουμε και πάλι μπροστά τις μπαταρίες για την έκτόξευση πυραύλων ένας Θεός μονάχα ξέρει που θα δοεθούμε.

Ο ντέτεκτιβ δεν υίλησε. Βαθεία χαντάκια σιλάκωναν το μέτωπό του. Πολύ πριν του τό πη ή καθηγήτη το είχε αντίληφθί. Είχε δη μέσα από το διαφανές κρύσταλλο μερικά από τα πλοκάμια του τέρατος να κουνώνταν σαν κρυπιά στο διάστημα. Τα υισά πλοκάμια κρατούσαν ανά μέσα τους σαν σιδερένιες άρπάγες το σκάφος ανά τα άλλα έλεύθερα έκτελούσαν αυθικές κινήσεις δίνοντας έτσι μιάν άησι στο διαστημόπλοιο που άρχισε να ταξιδεύη.

— Δεν είναι μονάχα αυτό, είπε ύστερα από μικρή σιωπή ο Σέρινταν. Είναι κάτι άλλο χειρότερο. Δεν νοιώθεις την παγωνιά που γεμίζει το πλοίο; Αν δεν λειτουργήση το σύστημα έσωτερικής θερμοκοασίας θα παγώσομε. (*) Αν γλυτώσουμε από

(*) Είναι γνωστό πως στο διάστημα οι θερμοκοασίες είναι πολλούς δοθμούς κάτω άπ' το μηδέν.

τὰ πλοκάμια τοῦ τέρατος δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ ζήσουμε χωρὶς ζέστη.

— Τὸ βρήκα!, ἀκούστηκε μιά χαρούμενη κρᾶυγή.

Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Μίκυ. Ὅλοι γύρισαν πρὸς τὸ μέρος του.

— Ἐδῶ εἶναι ἡ βλάβη! συνέχισε τὸ παιδί. Εἶναι σπαμμένα τὰ καλώδια τῆς τρουμπίνας. Ἀπὸ τὸ τσάνταγμα σπάσανε. Σὲ λίγο ὅλα θὰ εἶναι πάλι ἐντάξει! Μισὸ μέτρο καινούργιο καλώδιο μᾶς χρειάζεται μόνο!

Μέσα στὸ σκοτάδι τὰ πρόσωπα καὶ τὰ μάτια γέμισαν ἐλπίδα. Ἡ βεβαιότητα μὲ τὴν ὁποία μιλοῦσε τὸ παιδί τοὺς ἔδωκε καινούργιο κουράγιο. Ἄν ἦταν μονάχα αὐτὴ ἡ ἀσημαντὴ βλάβη ὅλα θὰ πῆγαιναν καλὰ. Ὁ Σέριντον ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ παιδιοῦ. Φώτισε μὲ τὸ φανάρι του τοὺς σωλῆνες μέσα ἀπὸ τοὺς ὁποίους περνοῦσαν τὰ γοντρά καλώδια τῶν ἡλεκτρικῶν συστοιχιῶν. Ὁ κεντρικὸς ἀγωγὸς ἐνεργείας ἦταν σπαμμένος καὶ τὸ καλώδιο κομμένο ἀπὸ τὸ ἀπότομο τρακάρισμα τοῦ σκάφους μὲ τὸ πολὺποδο τέρας.

— Σὲ παραδέχομαι, Μίκυ!, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ. Εἶσαι ὁπίσδας. Στὴ θυρίδα 17 εἶναι τὰ ἀνταλλακτικά. Φέρο-

Γι' αὐτὸ μέσα στὰ ἀστρόπλοια ποὺ ταξιδεύουν λειτουργεῖ σύστημα θερμάνσεως. Χωρὶς θερμανσι ζεθὲ σ' ἕνα διαπλανητικὸ σκάφος δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ.

τα! Νομίζω πὼς θὰ τὰ καταφέρουμε.

Τὸ παιδί ἔτρεξε κι' ἔφερε τὰ ἀνταλλακτικά καὶ ὅλοι μαζί ἄρχισαν νὰ δουλεύουν γιὰ τὴν ἐπισκευὴ τῆς βλάβης. Ὑστερὰ ἀπὸ πέντε λεπτὰ τὰ φῶτα ἀναψαν. Τὰ μάτια τοῦ Σέριντον χαμογελοῦσαν. Γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐξωκοσμοῦ πλάσματος ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάξῃ μὲ τὸ φωσφορικὸ καὶ παγωμένο βλέμμα του τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀστροπλοίου.

— Λίγο ἀκόμα φίλε καὶ θὰ σὲ προτιποιηθῶμε!, φώναξε κοροϊδευτικά.

Μὲ γοργὰς κινήσεις δοκίμασε τοὺς διακόπτες τῶν διαφόρων μηχανημάτων. Ἐξέτασε μὲ προσοχὴ τοὺς μοχλοὺς τῶν πυραύλων καὶ ὅταν βεβαιώθηκε πὼς ὅλα πάλι εἶναι ἐπινοηθῆ. τὸν κανονικὸ ρυθμὸ τῆς λειτουργίας τοὺς χαμνέλασε.

— Μίκυ!, φώναξε. Ἐρεῖς τώρα τί ἔχεις νὰ κάνῃς!

Τὰ ὕατις τοῦ πιτσιρίκου λόυψανε γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ τοῦ γινώτανε.

— Ὅκεῦ κύριε Τζό!, εἶπε. Καὶ βέβαια ξέρω!

— Οἱ ἄλλοι στὶς θέσεις σας!, διέταξε ὁ ντέτεκτιβ. Κρατήθηκε γερό. Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο προάστε καὶ τὴ ζώνη ἀσφαλείας στὴ μέση σας.

Ἡ Νάντυ κι' ὁ καθηγητὴς πῆγαν στὶς θέσεις τους. Ὁ Σέριντον κάθισε μπροστὰ στὰ πηδάλια ὕψους. Ὁ Μίκυ μὲ διὸ πηδήματα ἔφτασε τὸν

διακόπτη έκτοξεύσεως ηλεκτρικής ακτινοβολίας. Ήξερε τί είχε να κάνει. Δεν ήταν πολὺς καιρὸς πού ὁ ηλεκτρικὸς έκτοξευτὴς τοῦς εἶχε βγάλει ἀσπροπρόσωπους σὲ μιὰ σκληρὴ μάχη μὲ τοὺς κακούργους τοῦ Γκρίζου Πλανήτη (*). Καὶ τούτῃ τῇ φορᾷ λοιπὸν δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὼς ὅλα θὰ πῆγαιναν καλά.

— Ἔτοιμος Μίκυ;

— Ἔτοιμος, κύριε Σέρνταν!

— Φωτιά!

Τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ κινήθηκε σταθερά. Μιά κίτρινη σπῖθα ξεπετάχτηκε ἀπὸ τὸν διακόπτη καὶ σχεδὸν ἀμέσως ὁλόκληρη ἡ θωρακισμένη ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ «Πρωτέα» γέμισε ἀστραπὲς καὶ ἀκτίνες. Τὸ σκάφος ἄρχισε νὰ τρέμῃ σὰ νὰ τὸ παιδεύαν ρίγη πυρετοῦ. Τέσσερα ζευγάρια μάτια καρφώθηκαν γεμάτα ἀγωνία στὸ διαφανὲς κρύσταλλο τοῦ θαλάμου διακυβερνήσεως, ἐξω ἀπὸ τὸ ὁποῖο παραμόνευε ὁ πολὺποδας. Εἶδαν τὸ τέρας νὰ σφασάξῃ. Τὸ φωσφορικὸ βλέμμα του ἀστράψε ἀπαίσια. Τὸ πλατὺ κεφάλι του ἔκανε ἀνατριχιαστικούς μορφασμούς καὶ τινάχτηκε πρὸς τὰ πίσω ζεματισμένο ἀπὸ τίς ηλεκτρικὰς ἐκκενώσεις πού χτυποῦσαν σὰν πυρωμένα σπαθιά τὸ κορμὶ του. Τὸ ἀστροπλοῖο τραυτάχτηκε ἐπικίνδυνα. Τὰ πλοκάμια ἔλυσαν τὸ θανάσιμο ἀγκάλια-

σμὰ τους. Κινήθηκαν ὄγρια σὰν χίλια μαστίγια στὸ κεφάλι. Ἀπομακρύνθηκαν. Ἀλλὰ μονάχα γιὰ μιὰ στιγμή. Ὑστερὰ ἔπεσαν πάλι βροντώντας στὰ πλευρὰ τοῦ σκάφους. Οἱ ἐπιβάτες τοῦ «Πρωτέα» χοροπήδησαν. Ἡ ἀναπνοὴ τους κόπηκε. Ἡ καρδιά τοῦ Μίκυ χτύπησε δίαια. Τὸ τέρας δὲν εἶχε πεθάνει!

— Τὸν δεύτερο διακόπτη! οὐρλιασε ὁ Σέρνταν. Ἐμπρός, Μίκυ! Πρὶν μᾶς κοιμητιάσῃ!

Τὸ παιδί δὲν περίμενε νὰ τοῦ τὸ ποῦν δεύτερη φορὰ. Γαντζώθηκε στὸν δεύτερο διακόπτη καὶ ἡ ἔντασις τῆς ἀκτινοβολίας διπλασιάστηκε. Τούτῃ τῇ φορᾷ ὁ πολὺποδας κεραυνοβολήθηκε. Τὰ πλοκάμια του παρέλυσαν καὶ ὁ ντέτεκτιβ ρίχτηκε στοὺς μοχλοὺς ἐκτοξεύσεως τῶν πυραύλων. Δυὸ αὐλάκια φωτιάς ξεμπούκαραν ἀπὸ τὴν πρῶμῃ του. Τὸ διαπλανητικὸ σκάφος ἔσπασε σὰν ἀφηνιασμένο ἄλογο πρὸς τὰ ἔμπρός, ἀφήνοντας πίσω του τὸν πολὺποδα πού σφάδαζε.

— Ζήτω! Γλυτώσαμε!, φώναξε ὁ Μίκυ.

— Ὅχι ἀκόμα!, εἶπε μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε ὁ Σέρνταν.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΠΡΟΣΓΕΙΩΣΙΣ

Ο ΘΡΥΛΙΚΟΣ ντ'έτεκτιβ ἦτα ὁ μόνος τούτῃ τῇ στιγμῇ πού ἔδλεπε τὴν τραγικὴν πραγματικότητα. Οἱ βελόνες τοῦ μαγνητικοῦ με-

(*) Διάβασε τὰ προηγούμενα τεύχη τοῦ «Υπεράνθρωπου».

μητὴ ἔλξεως πηγαυοέρχον-
ταν ἀνήσυχα. Κάτι ἄσκημα
συνέβαινε. Εἶχαν γλυτώσει
ἀπὸ τὰ πλοκάμια τοῦ πολύ-
προδα. Ἀλλὰ ἡ σφαινησὶς
τοῦς μ' αὐτὸ τὸ τέρας τοῦ
δικαστήματος τοῦς εἶχε παρα-
σύρει πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν
κανονικὴ τους πορεία. Αὐτὴ
ἡ παρέκκλισις ἴσως τοῦς κό-
στιζε ἀκριβὰ. Καὶ τὸ ἀλά-
θητο ἔνστικτο τοῦ Τζόε Σέ-
ρινταν τὸν προειδοποιούσε ἡ-
δη γι' αὐτὸ πού ἐπρόκειτο
νὰ συμβῇ. Τὸ σκάφος ἔχανε
ῦψος. Χωρὶς νὰ μιλῇ ἔσκυ-
ψε ἀπὸνω στὰ πηδάλια σὰν
ἕνας τζόκευ πού προσπαθεῖ
νὰ συγκρατήσῃ τὸ ντοπαρ-
σμένο ὄλογο τοῦ πού καλπάζ-
ει, πρὸς ἕνα σκοτεινὸ θάλα-
σσο. Μὲ γρήγορους χεῖρ-
σμοὺς ἀγωνίστηκε νὰ συγ-
κρατήσῃ σὲ μιὰ κανονικὴ
γραμμὴ πλεύσεως τὸν «Πρω-
τέα». Ἀλλὰ αὐτὸ ἦταν κάτ.
ἀνώτερο ἀπὸ τίς δυνάμεις
τοῦ. Τὸ καταδικτικὸ τῆς Δια-
πλανητικῆς Ἀστυνομίας εἶχε
πέσει σ' ἕνα πεδίο ἔλξεως κά-
ποιου ἀγνωστοῦ ἀστρου τὴν
τροχιά τοῦ ὁποίου πλησίαζε.
Μὲ μίαν ἐκφρασί ἀγωνίας στὸ
βλέμμα τράβηξε πρὸς τὰ πύ-
σω τοῦς μοχλοὺς ἐκτοξεύσεως
τῶν ἀνασχετικῶν πυρὰ ὕ-
λων, καταβάλλοντας ἔτσι
μίαν ἀπεγνωσμένη προσπά-
θεια νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ταχύ-
τητα τῆς πτώσεως. Οἱ μο-
χλοὶ κινήθηκαν ἀλλὰ τίποτε
περισσότερο ἀπὸ αὐτὸ δὲν ἐ-
γινε.

— Πέφτουμε!, φώναξε ὁ
Μώρις Σούλιθαν. Τί διάβολο

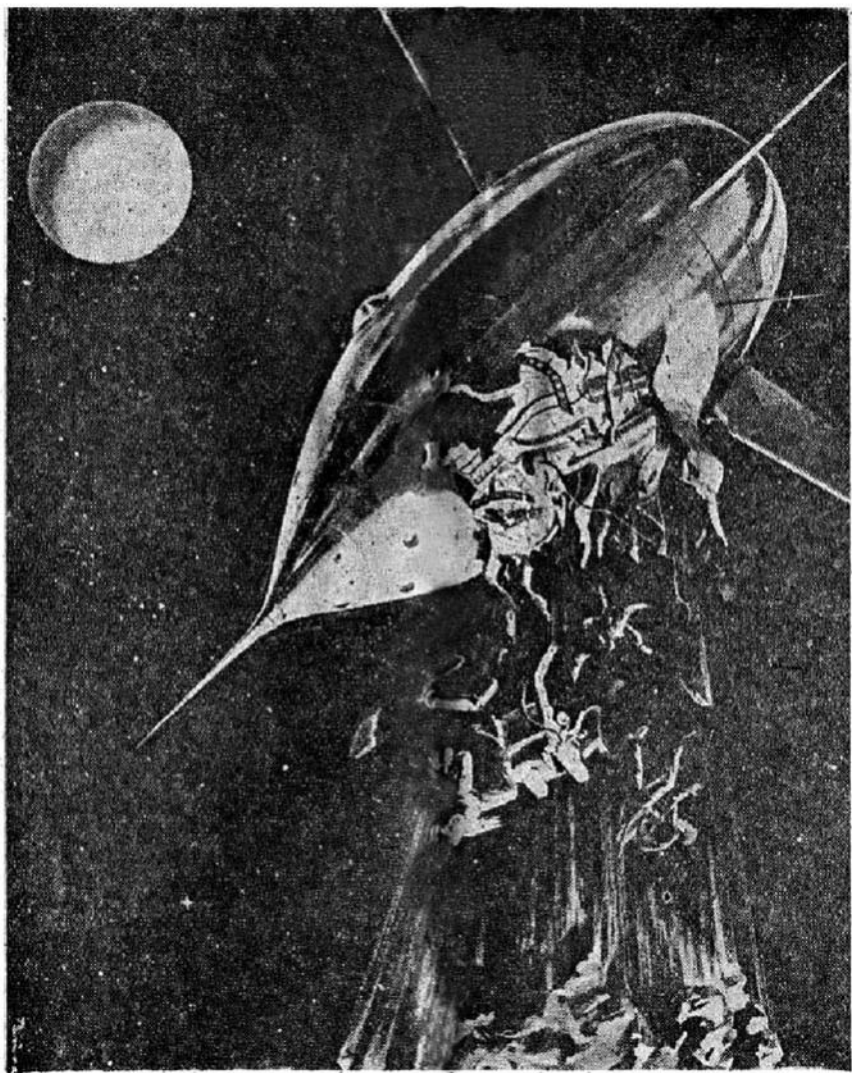
ἔπαθες Τζόε;

— Νομίζω πὼς δὲν ἔχου-
με καθόλου τύχη σήμερα!
ἀπάντησε ξερά ὁ ντέκτιβ.
Τίποτα δὲν λειτουργεῖ πιά κα-
νονικά σ' αὐτὸ τὸ σκάφος!

Παρ' ὅλο πού εἶχε ἀτσα-
λένια νεῦρα χρειάστηκε πολὺ
νὰ πιέσῃ τὸν ἑαυτὸ του γιὰ
νὰ κρατήσῃ τὴν ψυχραιμία
τοῦ. Τὰ μάτια του παρακο-
λουθούσαν τοὺς δείχτες τῶν
διαφόρων μετρητῶν. Τὸ σκά-
φος παρασυρόταν σὰν ἕνα ἀ-
κυβέρνητο κουτί ἀπὸ τενεκέ.
Ἕνα χαλύβδινο φέρετρο μὲ
τέσσερις μελλοθανάτους πού
ταξίδευε στὸ σκοτάδι τῆς κο-
λάσεως.

— Νομίζω πὼς πέσαμε
στὴν τροχιά κάποιου ἀγνω-
στου ἀστεροειδούς!, εἶπε μὲ
φωνὴ πού τὴν ἐπνιγε ἡ ἀγω-
νία ὁ καθηγητής. Μ' αὐτοὺς
τοὺς ἀλήτες τοῦ δικαστήμα-
τος ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ εἴ-
ναι κανεὶς ἀσφαλής. Γι' αὐ-
τὸ ἄλλωστε καὶ οἱ ἀσπροχάρ-
τες τοὺς σημειώνουν μὲ κόκ-
κινο χρῶμα. Κίνδυνος—θάνα-
τος.

Ὁ Μώρις Σούλιθαν εἶχε
μαντέψει σωστά. Ἡ Νάνσυ
ἔβαλε ἀμέσως σὲ λειτουργία
τὴν περιστροφικὴ τηλεοπτικὴ
συσκευὴ βάθους. Ἕνα κα-
ρούμπιλο μεταλλικὸ ξεφύτρω-
σε στὴν κοιλιά τοῦ ἀστρο-
πλοίου καὶ τὸ ηλεκτρονικὸ
μάτι τῆς συσκευῆς ἔστειλε
στὴν ὁθόνη τῆς τηλεοράσεως
τὴν εἰκόνα ἑνὸς σκοτεινοῦ ὄγ-
κου πού ὀλοένα μεγάλωνε—
μεγάλωνε καὶ πλησίαζε ἀπει-
λητικά.

Ο τεράστιος αερόλιθος χτύπησε τὰ πλευρά του διαστημοπλοίου καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του πρὸς τὸ ἄπειρο. Ἀπ' τὴν κοιλία τοῦ αεροσκάφους τινάχτηκαν ἄνθρωποι

— 'Αστεροειδής! (*) μούγ' γρισε ὁ Σέρινταν. Ἐχεις δικιο προφέσορ!

— Εἴμασθε ὑποχρεωμένοι νὰ προσγειωθῆτε Τζό. Μονάχα ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω θὰ μπορέσουμε νὰ ξεφύγουμε τὴν ἔλξι του χρησιμοποιοῦντας τοὺς ἀπωθητικούς πυραύλους μας.

— Καὶ νὰ θέλωμε δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικά! συμφώνησε ὁ ντέτεκτιβ. Ἐνας Θεὸς μονάχα ξέρε: σὲ τί χालία θὰ προσγειωθῶμε.

Τώρα ὅλοι ἐδλεπαν πὼς δὲν ἦταν δυνατό ν' ἀποφύγουν.

(*) Οἱ ἀστεροειδεῖς εἶναι, ὅπως ξέρουν οἱ ἀναγκάστες τοῦ «Ὑπερανθρώπου», μικρὰ ἄστρα ποὺ ταξιδεύουν σὲ διάστημα καὶ ποὺ δὲν εἶναι ἀρατὰ οὔτε μὲ τὸ τηλεσκόπιο ἀπὸ τῆ Γῆ, οὔτε, πολὺ περισσότερο, μὲ γυμνὸ μάτι. Οἱ ἀστρονόμοι φοβούνται πολὺ αὐτὰ τὰ μικρὰ ἄστρα γιατί ὁ πλανήτης μας διατρέχει τὸν κίνδυνον συγκρούσεως μαζί τους. Στις 30 Ὀκτωβρίου τοῦ 1937 μάλιστα, 7 ὥρες διαφορά στὴν τροχιά τῆς Γῆς καὶ τοῦ ἀστεροειδοῦς Ἑρμῆ, ἔσωσαν τὸν πλανήτη μας ἀπὸ μιὰ σίγουρη κατὰστροφή. Οἱ ἀστρονόμοι ἤξεραν ὅτι ἡ Γῆ θὰ συναντοῦσε τὸν Ἑρμῆ, ἀλλὰ ἀπέφυγαν νὰ ἀνακοινώσουν τὸ πρᾶγμα, διὰ νὰ μὴ δημιουργηθῇ πανικός. Εἶχαν προβλέπει ὅτι ὁ Ἑρμῆς, πέφτοντας ἐπάνω στὴ Γῆ, θὰ τρυπούσε τὸ φλοιὸ τῆς κ' ἀπ' τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πλανήτη μας, ποὺ εἶναι, ὡς γνωστὸν, διάπυρο ἀκόμη, θὰ ξεπετάγονταν πίδακες πυρρῆς λάσας. Θὰ ἐπακολουθεῖσε μιὰ ἀνατριχίλαστική ἐκρηξίς καὶ ἡ Γῆ θὰ μεταβαλλόταν σ' ἓνα σωρὸ μετωριτῶν καὶ ἀερολίθων. Εὐτυχῶς ἡ σύγκρουσις αὕτῃ δὲν ἐγένετο χάρις σ' ἓνα ἐντελὸς τυχαῖο γεγονός. Ἐξέως ποὺ παρέσχε γιὰ ἑπτὰ ὥρες ἀπὸ τὴν κανονικὴ τροχιά του τὸν Ἑρμῆ.

τὴν προσγείωσι, στὸν ἀστεροειδὴ αὐτόν. Ἐπρεπε ὁμως ἡ προσγείωσι αὕτῃ νὰ γίνῃ ὅσο τὸ δυνατό πρὸς ἀπὸλλὰ μὲ λιγώτερες ζημιές. Ἄν ἑφταναὺ ζωτάνοι θὰ ἦταν μεγάλο κέρδος.

— Ὅλες μας οἱ ἐλπίδες κρέμονται, εἶπε μιλώντας ἀργά, ὁ Σέρινταν, στὰ ἀλεξίπτωτα ἐπιβραδύνσεως. Αὐτὰ μονάχα μποροῦν νὰ ἀνακόψουν τὴν ταχύτητα τῆς πτώσεώς μας. Καταλάβατε τί ἐννοῶ Μίκυ κ' ἐσύ Νάνσυ;

Τὸ παῖδι κ' ἡ κοπέλλα ἐνευσαν καταφατικά.

— Τὰ μάτια σου ἀνοιχτὰ Νάνσυ στὰ νούμερα τοῦ βαθυμέτρου. Ἐγὼ θὰ χειρίζομαι τὰ πηδάλια. Στὶ δυὸ χιλιάδες μέτρα πρέπει ν' ἀνοίξουν τὰ ἀλεξίπτωτα καὶ ὁ Θεὸς βοηθός.

Ἐρριξε ἓνα βλέμμα στὴν ὀθόνη τηλεοράσεως. Ἡ εἰκόνα ποὺ παρουσίαζε ὁ ἀστεροειδὴς ἦταν κάπως παρόξενη. Στὴν ἐπιφάνειά του διαγράφονταν περίεργα σχήματα ποὺ ἐδεῖχναν κάποια συμμετρία καὶ δημιουργοῦσαν τὴν ἐντύπωσι, ὅτι κάποιο ἀνθρώπινο χέρι εἶχε ἐργασθῇ μεθοδικά γιὰ τὴν κατασκευὴ τους.

— Ἀρχίζω νὰ πιστεύω πὼς πέφτουμε σὲ τεχνητὸ δορυφόρο, μουρμούρισε ὁ ντέτεκτιβ, ἐνῶ τὸ βλέμμα του ἔφυγε ἀπὸ τὴν τηλεοπτικὴ συσκευή καὶ πλανήθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ δεξιὸ φινιστρίνι τοῦ σκάφους. Ἐδῶ ὑπάρχουν μηχανικὲς ἐγκαταστάσεις ποὺ θὰ τίς ζήλευε καὶ ἡ Γῆ!

Ὅλοι κύτταξαν πρὸς τὰ ἔξω. Ὁ Τζόε Σέρινταν εἶχε

δίκιο. Τὸ «Πρωτεύς» δὲν παρασερνόταν ἀπὸ τὴν μαγνητική ἐλξη ἑνὸς ἀστεροειδούς. Αὐτὸ ποὺ δρισκόταν τώρα κάτω ἀπὸ τὸ ἀστρόπλοιο ἦταν μιὰ μεγάλη μηχανική πόλις μὲ χαλύβδινο ἐξοπλισμὸ καὶ μὲ τεραστίους μεταλλικούς κυλίνδρους παραγωγῆς ὁτομικῆς ἐνεργείας. Αὐτὴ τοῦλάχιστον ἦταν ἡ ἐντύπωση ποὺ ἔδιδε ἀπὸ ψηλὰ τὸ ἄγνωστο ἄστρο, στὸ ὁποῖο ἐπεφταν. Ἡ τριβὴ μὲ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ ἀστρου ἄρχισε νὰ γίνεται αἰσθητὴ μέσα στὸ σκάφος. Ἡ θερμοκρασία ἀνέβαινε αἰσθητά. Ὁ Σούλιθαν σ' ἓνα νεῦμα τοῦ ντέτεκτιβ πάτησε τὸ κουμπὶ τῆς ψύξεως. Ὁ ἀέρας μέσα στὸ διαπλανητόπλοιο ἄρχισε νὰ γίνεται πάλι δροσερός.

— Θάλασσα! Κυττάχτε ἐκεῖ! φώναξε ὁ Μίκυ. Θάλασσα καὶ δέντρα! Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι αὐτὰ ἓνας τεχνητὸς δορυφόρος. Εἶναι σίγουρα πλανήτης κατοικημένος ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ξέρουν νὰ φτιάχνουν τεχνικὰ ἔργα.

Ὁ καθηγητὴς Σούλιθαν σταυροκοπήθηκε.

— Ὁ μικρὸς ἔχει δίκιο! γκρίναξε. Πέφτουμε σ' ἓναν πλανήτη ἄγνωστο καὶ μυστηριώδη ποὺ κανένας ἀστρογράφης δὲν ἔχει σημειώσει μέχρι τῆς στιγμῆς. Αὐτὸ δείχνει πὼς ἐμεῖς οἱ Γῆινοι ποὺ φουσκώνουμε ἀπὸ ὑπερηφάνεια καὶ κοκκορευόμαστε πὼς εἴμαστε κατακτητὲς τοῦ Σύμπαντος δὲν ξέρουμε τί μᾶς γίνεται!

— Τὰ ἀλεξίπτωτα Νάνσυ!, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ νιέτεκτιβ.

Ἡ κοπέλλα μὲ γοργὲς κινήσεις ἔβαλε σὲ λειτουργία τὸ μηχανήμα ἀλεξίπτωτων. Δυὸ τεράστιες ὀμπρέλλες ἀπὸ ἰσχυροτάτη πλαστικὴ ὕλη ξεπεταχτήκαν πάνω ἀπὸ τὸ ἀστρόπλοιο. Τὸ σκάφος τάλαντεύθηκε καὶ σταμάτησε νὰ πέφτη σὰ βολίδα. Ἡ ταχύτητα τῆς πτώσεως ἀνακόπηκε. Τὰ ἀλεξίπτωτα ἐλειτούργησαν κανονικά. Ὁ «Πρωτέας» ἄρχισε νὰ πλησιάζη ὀμαλὰ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἀγνώστου ἀστρου. Τώρα ἡ πολιτεία μὲ τὶς τεράστιες μηχανικὲς ἐγκαταστάσεις δὲν φαίνεται πιὰ. Εἶχε μείνει πίσω. Τὸ ἔδαφος ὅπου ἐπρόκειτο νὰ προσγειωθῶν ἦταν τραχύ. Ὁ Σερντάν διαλέξε τις δitches μιᾶς μεγάλης λίμνης, ποὺ ἔμοιαζε μὲ θάλασσα. Ἐκεῖ τὸ ἔδαφος ἔδειχνε ὀμαλὸ καὶ ἡ προσγείωση φαινόταν λιγώτερο ἐπικίνδυνη. Μὲ τεντωμένα ὅλα τὰ νεῦρα τοῦ ἀτσαλένιου κορμοῦ τοῦ κάνοντας ἐπιδέξιους χειρισμοὺς ἔφερε στὴν καταλληλὴ θέσιν τὸ ἀστρόπλοιο καὶ τράβηξε τὸν μοχλὸ τοῦ τρίποδα προσγείωσης.

ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΑ ΨΑΡΙΑ

ΤΟ ΦΩΣ τοῦ ἡλίου ἀντανακλούσε στὰ πράσινα νερὰ τῆς λίμνης. Τὰ νερὰ ἀναδεύονταν ἐλαφρά κάτω ἀπὸ τὸ χάδι τοῦ χλιαροῦ ἀέρα. Θάμνοι μὲ ροζ ἀνθάκια εἶχαν φυ

τρώσει στις δυχθες της λίμνης.. Ήταν ένα τοπίο γεμάτο γοητεία. Ένας πίνακας ζωγραφικής με απαλά χρώματα. 'Ο ουρανός ήταν ανοιχτά γαλάζιος. 'Ο Σέρινταν, ενώ οι άλλοι μέσα από το διαφανές κρύσταλλο θαύμαζαν τον πλανήτη στον οποίο είχαν προσγειωθεί, τράβηξε με την αναρροφητική αντίληψη μιὰ μικρή ποσότητα αέρα. Αυτό ήταν ένα μέτρο προνοίας που όλοι οι αστροναύτες πιλότοι ποτέ δεν παρέλειπαν. Πριν αποδιδασθούν σ' έναν άγνωστο πλανήτη έπροεπε να βεβαιωθούν για την ποιότητα της ατμόσφαιρας. Ήταν ανάγκη να ξέρουν αν ο αέρας έξω από το σκάφος ήταν αναπνεύσιμος ή όχι. Σε περίπτωση που το όξυγόνο δεν ήταν αρκετό φορούσαν τις αστροναυτικές φόρμες με τα σκάφανδρα και τις συσκευές όξυγόνου. 'Η εξέτασι ήταν ικανοποιητική.

— 'Η ατμόσφαιρα είναι ή ίδια με την ατμόσφαιρα του πλανήτη μας, είπε ο ντέτεκτιβ. Μπορούμε κατά συνέπεια να βγούμε χωρίς σκάφανδρα. 'Ομως αυτό δεν σημαίνει πως δεν πρέπει να είμαστε προσεκτικοί. Τò ταξίδι μας είναι για την 'Αφροδίτη. 'Απ' αυτό το άστρο που βρέθηκε τυχαία μπροστά μας θα ξεκινήσουμε όσο γίνεται πιο γρήγορα αφού πρώτα έπισκευάσουμε όσες βλάβες έχει το σκάφος.

— Τι; ρώτησε έκπληκτος ο Μίκυ. Δέ θα πάμε να δούμε

από κοντά την πολιτεία με μηχανές;

— Αυτό δεν το ξέρουμε ακόμα, απάντησε σκεπτικός ο Σέρινταν. Δεν γνωρίζουμε τίποτα γι' αυτό το άστρο ούτε φυσικά ξέρουμε τί είδους πλάσματα είναι αυτά που το κατοικούν. Τα έργα τους πάντως δείχνουν πως έχουν κάνει προόδους στην τεχνική. Είναι μερικά πράγματα βέβαια που χρειάζονται κάποιαν εξήγησι. Καί πρώτα—πρώτα είναι μυστήριο για μένα το ό,τι μέχρι τώρα αυτό το άστρο δεν αναφέρεται σε κανέναν αστροχάρτη από εκείνους που φτιάξανε οι έξερευνητές του διαστήματος.

—Αυτό δεν είναι και τόσο μυστήριο!, είπε ο καθηγητής. Όλα τα άστρα δεν μένουν ακίνητα στο διάστημα. Ταξιδεύουν. 'Ισως λοιπόν αυτό το χώρα που πατάμε ν' ανήκει σε κάποιο από τα περαστικά άστρα που προέρχονται από το νεφέλωμα του Γαλαξία. Θέλω να πώ δηλαδή πως το άστρο αυτό μπορεί να διαγράφη μιὰ μεγάλη τροχιά κατά την διάρκεια της οποίας κανείς δεν μπορεί να υπολογίση κι' έμεις βρεθήκαμε σ' αυτή την τροχιά. Έκτος αν παραδεχτούμε πως είναι ένα υπόλοιπο του πλανήτη 28 που καταστράφηκε πριν από πολλά εκατομμύρια χρόνια και που έχουν να πουν ότι ήταν ο δίδυμος άδελφός της Γης.

Ο Σέρινταν ανασήκωσε τους ώμους.

— 'Υποθέσεις υπερδεμένες με παραιμία! είπε.

Βγήκαν από τὸ ἀστροπλοιο. Ὁ ἀέρας πραγματικά ἦταν ἀναπνεύσιμος. Ὅλα τὰ γύρω μύριζαν ἄνοιξι. Ἦταν κάτι ἀπόλυτα ὁμοιο με τὴν γῆνιν ἀνοιξι.

— Νομίζει κανεὶς ὅτι βρίσκειται σὲ κάποια ἐξοχὴ τοῦ πλανήτη μας, εἶπε θαυμάζοντας ὅλα τὰ γύρω ἢ Νάνσυ.

Τὸ ἔδαφος καὶ οἱ γύρω λόφοι εἶχαν ἓνα σκοτεινὸ χρώμα. Στὶς πλαγιὰς τῶν λόφων ὑπῆρχαν δέντρα. Ὁ ἀέρας ἔφερον ἀπὸ μακριὰ ἀρώματα λουλουδιῶν.

— Πραγματικά πασαδεϊστικὰ τοπίο! εἶπε ὁ Σούλιδαν.

Ἐκπαιν μὴ μικρὴ ἐδερεύνησι γύρω ἀπὸ τὸ σημείον στὸ ὁποῖο εἶχε ἀκουμπήσει τὸ ἀστροπλοιο. Ὅλα ἔδειχναν ἥσυχνα καὶ ἡρεμα. Ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς λόφους ὑπῆρχε ἓνας μεγάλος φασδὺς δρόμος ποὺ πῆγαινε πρὸς τὰ δυτικά. Ὁ δρόμος αὐτὸς δὲν φαίνετο νὰ ἔχη τέρμα.

— Θὰ εἶλεγε κανεὶς, εἶπε ὁ Σέρινταν, ὅτι εἶναι μιὰ μεγάλη λεωφόρος φτιαγμένη ἀπὸ χεῖρα ἀνθρώπων.

— Καθόλου ἀπίθανο! συμπῆνε ὁ καθηγητής. Ἀλλωστε οἱ ἐγκαταστάσεις ποὺ εἶδαμε ἀπὸ ψηλὰ δὲν ἀφήνουν καμμιά ἀμφιβολία πῶς τὸ ἀστρο αὐτὸ κατοικεῖται ἀπὸ λογικὰ ὄντα.

Κατὰ τὸ μεσημέρι ξαναγύρισαν στὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Δὲν εἶχαν συναντήσει

κανένα ζωντανὸ πλάσμα. Ἡ πολιτεία θὰ ἐπρέπε νὰ βρίσκειται πολὺ μακριὰ καὶ εἶχαν προσγειωθῇ σ' ἓνα ἀκατοίκητο τμήμα τοῦ πλανήτη. Ἀποφάσισαν ν' ἀρχίσουν τὴς ἐπισκευῆς τοῦ «Πρώτα». Ὁ Σέρινταν, ὁ Σούλιδαν καὶ ἡ Νάνσυ ὥστερα ἀπὸ μιὰ σύντομη ἐπιθεώρησι τοῦ σκοπέου ἀρχίσαν νὰ δουλεύουν. Ἡ δουλειὰ προχώρουσε γοργά. Ὅλοι καταλάβαιναν, ὅτι ὅσο πρὸ σύντομα ἐγκατέλειπαν αὐτὸν τὸν ἀγνωστο πλανήτη μετὰ τὴν ἰσχυρὴ ἐλπίς τόσο πρὸ καλὰ θὰ ἦταν. Ἐπρέπε νὰ εἶναι ἑτοιμοὶ γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Λίγο ἀργότερα κουρασμένη ἡ Νάνσυ ἀπομακρύνθηκε καὶ κατέβηκε πρὸς τὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Ἡ λίμνη ἐμοιάζε σὰν μιὰ ἀπέραντη σφαράγινη θάλασσα. Τὸ βλέμμα τῆς πλανήθηκε πέσα μακρυὰ. Ἡ ἀντικρινὴ ὄνθη χαλνῶταν στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν χλιαρὴ καὶ ἐνοιῶσε μιὰν ἀκατανίκητη ἐπιθυμίαν νὰ κολλυμπήσει. Ἐναμπάνιο σ' αὐτὰ τὰ γαλήνια νερά θὰ ἦταν ὑπέροχο. Χωρὶς νὰ τὸ πολυσκεφτῇ γδύθηκε καὶ ἔμεινε μετὰ τὸ σόστ. Τὰ νερά παῖνιδιζαν κάτω ἀπὸ τὴς ἀχτίνες τοῦ καλοῦ ἡλίου.

Ἦταν ἑτοιμὴ νὰ βουτήξῃ στὸ νερὸ ὅταν ἄκουσε κάποιον ὅρουθο. Γύρισε ξαφνικὰ πρὸς τὴν καὶ μιὰ πνιγτὴ κραυγὴ φοβικῆς ἐγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς. Ἐναπαράξενο πλάσμα εἶχε πλησιάσει ἀθόρυβα

πίσω της και την κύτταζε με τὰ μεγάλα στρογγυλά μάτια του πού έμοιαζαν με φακούς. Ἡ ἀναπνοή της κόπηκε καθὼς τὸ βλέμμα της πρὸ σπάθησε νὰ συλλάβῃ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ τοῦ ἐξώκοσμου ὄντος. Τὸ κεφάλι του εἶχε κάτι τὸ ἀνθρωποειδές. Τὸ κορμὶ του ὅμως ἦταν κορμὶ φαροῦ με πρᾶσινα μεγάλα λέπια. Στηριζόταν σὲ δυὸ πόδια πού εἶχαν τρία δάκτυλα τὸ καθένα. Αὐτὰ τὰ δάκτυλα ἦσαν ἐνωμένα μεταξύ τους με μεμβράνη. Τὰ χέρια του ἦταν χέρια ἀνθρώπου. Πίσω στὴ ράχη του καὶ κάτω ἀπὸ τὰ χοντρά υπράσσω τὸ ἀστροσφαιρὸν μεγάλο ἀγκυρωτὰ πτερυγία. Ὁλόκληρο τὸ κορμὶ τοῦ τέρατος ἔσταζε νερό. Ἦταν φανερό πὼς μόλις εἶχε βγῆ ἀπὸ τὴ λίμνη.

— Θεέ μου! ψέλλισε ἡ Νάνσυ.

Ἡ πρώτη σκέψις ἦταν νὰ τοῦ ἔξη. Ὑστερὰ ἀπὸ ἐνστικτὸ ἔφερε τὸ χεῖρ στὸ πλευρό της ἐκεῖ πού κοσμοῦσαν πάντα τὸ πιστόλι της. Ἀλλὰ τὸ πιστόλι ἦταν πεταμένο μαρὸκὰ μέτρα πρὸ ἐκεῖ μαζί με τὴ φόρμα πού εἶχε βγάλει γιὰ νὰ κολυμπήσῃ. Πάνωσε. Ὁ Σέρωνταν κ' οἱ ἄλλοι βρισκόνταν μακριά. Ἐνας μικρὸς λόφος τὴν χώριζε ἀπ' τοὺς συντροφους της καὶ δὲν μπορούσαν νὰ τὴν δοῦν. Ὡρὸς μετὰ ὥρως πού ἔτσι ἐντελῶς ἀπορηδοποιήτα χωρὶς νὰ πῇ λέξι πὲ κανέναν ἀπαιμακρύνθηκε νὰ νὰ κολυμπήσῃ. Ἀλλὰ ἦταν ἄργα.

Ἐκανε νὰ τοῦ ἔξη. Μὰ ἔνοιωσεν ὅτι κάτι παράξενο νὰ τῆς συμβαίῃ. Τὰ πόδια της λύνισαν. Τὸ καθένα ζύγιζε χίλιους τόνους καὶ ἦσαν ἀδύνατο νὰ σαλέψῃ. Τὰ στρογγυλά μάτια τοῦ ἀνθρώπου—ψαριοῦ ἀτηλωμένα ἀπάνω της ἔμοιαζαν νὰ ἑκπέμπουν ἄορατες μαγνητικὰς ἀκτίνες πού ἐξουδετέρωναν κάθε προσπάθεια ἀντιστάσεως. Κατόλαβε πὼς ἡ θέλησίς της κατέρρεε καὶ τίποτε δὲν μπορούσε ν' ἔκινῃ. Τὸ τέρας μ' ἓνα πῆδημα ὤρμησε ἐναντίον της. Ὁ τῶνος πού δοκίμασε τῆς ξανάδωσε τὴ φωνή.

— Τζό! Βοήθεια Τζό! κορύνασε. Βοήθεια!

Ἐνοιωσε τὰ λεπιδωτὰ μπράτσα νὰ τὴν ἀρπάζουν βάναυσα. Μιὰ παγωνιά φοίκης τὴν κυρίωσε. Ἐπρεπε ν' ἀντισταθῇ. Ἦταν σίγουρα χαμένη. Ὡμως δὲν ἔπρεπε νὰ παραδοθῇ χωρὶς νὰ πολεμήσῃ. Κατανικώντας τὸν φόβο πού εἶχε τουπώσει στὸ σῆμα της καὶ ξεσηδαιόσκοντας τὴν αὐτοκυριαρχία της ἔσκυψε καὶ τινάχτηκε πρὸς τὰ πίσω. Τὸ κορμὶ της γλύστρησε ἀπὸ τὴν ἀγκυλιά τοῦ Ψαρευθρώπου. Τὸ τέρας ἄφησε ἓνα οὐρλιαχτὸ λύσας καὶ ὤρμησε πάλι ἀπάνω της. Οἱ γροθιὲς τῆς Νάνσυ κινήθηκαν κεραυνοβόλα. Τιμάχτηκαν πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ βρόντησαν στὸ ἀγέθως καὶ στὸ ἀνθρωποειδές πρόσωπο τοῦ τέρατος. Τρίτη τὴ φορὰ τὸ οὐρλιαχτὸ πού ἀκούστηκε ἔδρανε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ κοριτσιοῦ. Τὰ

δάχτυλα της Νάνσυ καθώς χτυπούσαν τον Ψαράνθρωπο πόνεσαν φοβερά σὰ νὰ έπεσαν άπάνω σέ χαλύβδινα κορμιά. Ταυτόχρονα ένοιωσε σάν μ'ά ήλεκτρική έκκένωση νὰ τήν χτυπή, νὰ διοχετεύεται σ' όλόκληρο τò σώμα της και νὰ παραλύη πάλι τίς δυνάμεις της. Τά μάτια του τέρατος είχαν κορφωθή μ'έ μιάν άγρια λύσσα στά δικά της. Γύρισε τò κεφάλι άποφεύγοντας τὰ μάτια του. "Ένοιωσε μιὰ δυνατή άνακούφισι. Κατάλαβε πώς έπρεπε ν' άποφεύγη τò βλέμμα του Ψαράνθρώπου που είχε μιὰ παράξενη παραλυτική δύναμι. Γύρισε τò κεφάλι και μ'έ δυò πτηδήματα βρέθηκε στό σημείο όπου είχε άφήσει τή φόρμα και τή ζώνη μ'έ τò πιστόλι της. "Έσκυψε μ'ά δέν πρόλαβε. Τò τέρας τήν άρπαξε και τήν έσυρε πρòς τὰ πίσω. "Η καρδιά της χτύπησε τρομαγμένα. Τήν έσπρνε, μολονότι άγωνιζόταν άπεγνωσμένα ν'ά ξεφύγη, πρòς τή λίμνη.

—Τζό!, σπάραξε. Τζό!

Βοήθεια.

"Ήταν χαμένη. Καταβάλλοντας υπεράνθρωπες προσπάθειες γεμάτες άπελπισία ν'ά ξεφύγη καθυστέρουσε τήν προσέγγισι πρòς τò νερό. "Ο Ψαράνθρωπος φυσικά θ'ά τήν προωθούσε πρòς τò θυθό, δέν υπήρχε καμμι'ά άμφιβολία. Καί κάτω άπό τò νερό θ'ά εύρισκε τραγικό θάνατο. Κανείς δέν θ'ά μάθαινε πώς χάθηκε. "Έκανε μι'ά σύντομη προσευχή μέσα της. "Ένοιω-

θε πώς έχανε τίς αισθήσεις της.

Ξαφνικά όμως άνασκήρτησε και τò άπελπισμένο βλέμμα της γέμισε έλπίδα. Είδε τόν Τζο Σέρινταν ν'ά τρέχη πρòς τò μέρος της. "Ο θρυλικός ιντέκτιβ είχε άκούσει τίς κραυγές της. Κύτταζε γύρω του δέν τήν είδε και κατάλαβε πώς κάτι φοβερό τής συμβαίνει. Τρέχοντας έφτασε στήν όχθη και πάγωσε όταν αντίκρυσε άπό μακριά τò παράξενο σύμπλεγμα. Πίσω του έτοξεσαν μ'έ τὰ πιστόλια στό χέρι ό Μίκυ κι' ό Σούλιδαν.

"Ο Σέρινταν μέτρησε μ'έ να γοργό βλέμμα τήν άπόστασι. Λογάριασε πώς όσο γρήγορα κι' άν έτρεγε δέν θ'ά πρόφτανε. Τò τέρας κι' ή Νάνσυ δέν άπέιχαν παρ'ά έλάχιστα μέτρα άπό τò νερό. "Ένα βαθύ χανάκι αϋλάκωσε τò μέτωπό του. "Έσφιξε τὰ δόντια και τράβηξε τò πιστόλι του. Μ'έ κίνδυνο ν'ά σκοτώση τήν κοπέλλα που λάτρευε σημάδεψε. Δέν μπορούσε ν'ά κάνει διαφορετικά. Δέν χωρούσε άλλη λύσι. Σημάδεψε, πίεσε τή σκανδάλη και πυροβόλησε. "Η καρδιά του σιαμάπησε ν'ά χτυπή όσο ν'ά βεβαιωθή για τò άποτέλεσμα τής διαλυτικής άκτίνας που έφευγε άπό τήν κάνη του όπλου του. "Έβγαλε μι'ά άγρια κραυγή χαράς καθώς είδε τò τέρας κεραυνοβολημένο ν'ά χορηπηδά ν'ά σηκώνη τὰ χέρια και ν'ά πέφτη σφαδάζοντας στό έδαφος.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως ἓνα παγωμένο χέρι φουχτιάσε τὴν καρδιά του. Μὲ φρίκη εἶδε νὰ προβάλλουν στὴν ὄχθη σιάζοντας νερὸ πολλὰ παρόμοια τέρατα. Οἱ Ψαράνθρωποι τὴν ᾤσαν πολλοὶ καὶ πλησίαζαν ὑπουλά τὴν κοπέλα.

— Νάνσυ φυλάξου!, κραύγασε ὁ ντέτεκτιβ. Φύγε!

Τὸ κορίτσι ἄκουσε τὴν κραυγή. Ἐρρίξε ἓνα βλέμμα πρὸς τὰ πίσω καὶ ἔτρεξε στὸ μέρος ποῦ ὑπῆρχε τὸ πιστόλι της. Τὸ ἄρπαξε καὶ ὀπισθοχωρῶντας ἄρχισε νὰ πυροβολῇ. Ἡ παρουσία τοῦ θρυλικοῦ ντέτεκτιβ, ξαναζωντάνεψε τὸ κουράγιο της. Τώρα ὅν ἦταν μονάχη. Ἦταν κοινὰ της ὁ Σέρινταν καὶ πίσω ἀπὸ τὸν Σέρινταν εἶχαν φτάσει κι' οἱ ἄλλοι. Ὁ Μίκυ κι' ὁ Σούλιβαν. Ἐτρεξε κοντὰ τους. Κι' οἱ τέσσερις τώρα στὰ θηκαν ἀσάλευτοι στὴ γραμμὴ σὰν ἓνα ζωντανὸ τεῖχος, ὀπισθοχωροῦντες νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν ἐπίθεσι τῶν ἐξωκόσμων αὐτῶν ὄντων.

— Χριστοῦλη μου!, ἔκανε τὸ παιδί. Τί πράγματα εἶναι αὐτά;

— Ἀφῆσε γιὰ ἄλλη ὥρα τὴς ἐρωτήσεις σου Μίκυ!, εἶπε αὐστηρὰ ὁ ντέτεκτιβ. Τὰ μάτια σου ἀνοίχτα! Βλέπεις ὅτι αὐτὰ τὰ τέρατα εἶναι πολλὰ κι' ἐμεῖς εἴμαστε λίγοι. Λοιπὸν καμμιά ἀκτίνα δὲν πρέπει νὰ πάη ἄδικα. Ἄν κάνουμε πῶς ὀπισθοχωροῦμε εἴμαστε χαμένοι. Κῦταξέ τα πῶς σαλτάρουν. Ἐ-

να βῆμα δικό τους εἶναι ἕκα τὸ δικά μας.

Πραγματικὰ οἱ Ψαράνθρωποι ἀγριαμένοι ἀπὸ τὸν θάνατο τῶν συντρόφων τους ποῦ εἶχαν κεραυνοβοληθῇ ἀπὸ τὰ πιστόλια τῆς Νάνσυ καὶ τοῦ Σέρινταν πραγματοποιοῦσαν μεγάλα πηδήματα ζυγώνοντας ἀπειλητικὰ τοὺς τέσσερις γήινους.

— Εἶναι φοβερό! εἶπε τρέμοντας ὁ Σούλιβαν. Τόσα χρόνια ταξιδεύω στὰ ἄστρα ποτὲ δὲν ξανασιμάντησα παρόμοια πλάσματα. Αὐτὰ τὰ ὄντα εἶναι ἀμφίβια. Ἐνας Θεὸς μονάχα ξέρει κάτω ἀπὸ ποιῆς κλιματολογικὲς συνθήκες πῆραν αὐτὴ τὴ μορφή. Στὴν ἐξέλιξι τῶν εἰδῶν θὰ ἔχουν σίγουρα τὴ θέσι ποῦ εἶχαν οἱ Φώκιες στὴ Γῆ. Οἱ Φώκιες ὅμως εἶναι ἡμερὰ ζῶα.

— Προσοχή!, φώναξε ὁ ντέτεκτιβ.

Τὰ μάτια τοῦ λάμπανε σὰν φρεσκοβαμμένο ἀτσάλι καὶ τὸ χέρι τοῦ κινήθηκε ἀπίστευτα γοργά. Ἐνα ἀπὸ τὰ τέρατα κεραυνοβολήθηκε ἀπὸ τὴν ἀκτίνα τοῦ πιστολιοῦ του καθὼς σάλταρε στὸν ἀέρα. Πῆρε δυὸ βόλτες κι' ἔπεσε ἀνοιγοκλείνοντας τὸ στόμα τοῦ ἓνα μέτρο μπροστά τους.

— Κι' αὐτὸ ἀπὸ μέρος μου!, φώναξε εὐθυμὰ ὁ Μίκυ σηματοδεύοντας ἓνα δεύτερο τέρας. Ἐτσι μπράβο!

Ὁ Ψαράνθρωπος δείχνοντας τὰ δόντια του καὶ οὐρλιάζοντας ἄγρια ἔπεσε σφαδὰ-

ζοντας. Την ίδια στιγμή πυροβόλησαν μαζί ο Μώρις Σούλιβαν και η Νάνσυ. Δυο ακόμα από τα λεπίδωτα τέρατα έπεσαν. Τώρα τα άλλα εξαφύσισμένα απ' αυτό το μακελειό σταμάτησαν. Άκούστηκαν μερικοί γουλλισμοί σά να κουθέντιαζαν πίθηκοι. Κι' ύστερα απότομα οι Ψαράνθρωποι μαζεύοντας τους νεκρούς τους γύρισαν τη ράχη και άρχισαν να τρέχουν προς τη λίμνη.

— Όχι Νάνσυ! είπε, ο ντέτεκτιβ έμποδιζοντας την κοπέλλα που ήταν έτοιμη να πυροβολήσει. Δεν υπάρχει πια λόγος. Άφου φεύγουν δεν υπάρχει λόγος να σκοτώσουμε άλλους.

Στάθηκαν και παρακολουθούσαν τα ανθρωπόμορφα ψάρια που έπεφταν στο νερό. Το ένα πίσω από το άλλο έπεφταν άνασκηκώνοντας πίδακες από άφρους κι' ύστερα χάνονταν κάτω από την επιφάνεια. Δέκα λεπτά αργότερα η λίμνη είχε πάρει πάλι την ήμερη όψη της και τα σμαραγδένια νερά της αντανακλούσαν υπέροχα τις άχτινες του ήλιου που έπεφταν κάθετα.

— Φτηνά τη γλυτώσαμε! είπε ο ντέτεκτιβ ρίχνοντας στη θήκη το όπλο του. Πανικοβλήθηκαν. Άν ήξεραν την πραγματική δύναμή τους θα είμαστε όλοι μακαριότες τώρα.

— Όπως κι' αν έχη το πράγμα αυτοί οι Άνθρωποι — Ψάρια είναι για μένα ένα μυστήριο! είπε ο καθηγητής.

Η φύσι σταυρώνει παράξενα πλάσματα. Κανένα όμως από τα πλάσματα αυτά δεν είναι χωρίς προορισμό. Θά έδινε ευχαρίστως δέκα χρόνια από τη ζωή μου αν μπορούσα να επίσκεφθώ την πολιτεία τους. Γιατί δεν έχω καμιά άμφιβελία πως κάτω από τα νερά αυτής της λίμνης υπάρχει κάποια πολιτεία μέσα στην οποία ζούν και κινούνται αυτά τα έξωκοσμα όντα.

— Ίσως κάποτε ξαναγυρίσουμε!, απάντησε σκεπτικώς ο Σέρινταν. Θά πρέπει όμως να έχουμε φόρμες βατραχανθρώπων και τουφέκια βαλάσσης.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ

ΥΣΤΕΡΑ από λίγο βρίσκονταν πάλι κοντά στο άστρο πλοίο και εξαμάρχισαν την δουλειά της έπισκευής. Δού

λευαν με όρεξη.

— Σε τρεις το πολύ ώρες θά είμαστε έτοιμοι, είπε ύστερα από λίγο ο ντέτεκτιβ. Πριν αφήσουμε όμως αυτόν τον πλανήτη θά κάνουμε μια βόλτα πάνω από τις μεγάλες μηχανικές εγκαταστάσεις που είδαμε όταν έρχόμαστε. Άν οι Άνθρωποι — Ψάρια είναι ένα αίνιγμα, το ίδιο και σοβαρότερο ίσως αίνιγμα αποτελεί η μυστηριώδης πολιτεία με τους λέβητες και τις υψικαμίνους.

— Αυτό τὸ δεύτερο αἰνιγμα δὲν πρέπει νὰ σὲ ἀπασχολεῖ καὶ πολὺ Σέρινταν! ἀκούστηκε πίσω του μιὰ κοροϊδευτικὴ φωνή. Τ' ἀφεντικὸ ἴσα—ἴσα γι' αὐτὸ μᾶς ἔστειλε νὰ σᾶς μαζέψουμε. Θέλει νὰ δείξη σὲ σένα καὶ στὴν παρέα σου ὅλα τὰ ἀξιοπερίεργα τοῦ μαγαζιῶ του.

Ὁ ντέτεκτιβ γύρισε ξαφνία σμένος. Εἶδε ἕνα πιστόλι νὰ τὸν σηματοδεύῃ· κι' ἕνα πολὺ γκάριμο μούτρο νὰ τοῦ χαμογελάῃ ἄσκημα.

— Ὁ Κάρτερ τὸ φίδι!, εἶπε καὶ τὰ μάτια του σκοτεΐνιασαν.

— Ἀκριδῶς Τζό! Ὁ Κάρτερ τὸ φίδι πού ὅπως ξέρεις δαγκώνει ἄσκημα ὅταν θυμώσῃ. Γι' αὐτὸ φρόνιμα κι' ἀπά νὰ τὰ χέρια ἀγάπη μου!

Ὁ Σέρινταν ἐνοίωσε τὸ αἶ-

Οἱ μικρὲς ἀλλὰ θαυματουργὲς γροθιὲς τοῦ παιδιοῦ ἔκαναν τοὺς συμμορίτες νὰ τὰ χάσουν.

μα να κυκλοφορή όρμητικά μέσα στις φλέβες του. Τούτου ήταν πάλι κάτι που δεν τὸ περίμενε. Νὰ συναντήσει έναν από τούς χειρότερους κακούργους τῆς Γῆς σ' αὐτὸ τὸν άγνωστο πλανήτη ήταν κάτι που δὲν μπορούσε νὰ τὸ συλλάβῃ τὸ μυαλό του.

— Δὲν άκουσες τί σοῦ εἶπα; γκρίνιαζε αὐτὸς πὺν τὸν σημάδεψε. Ἀπάνω τὰ χέρια!

Ἡ γροθιά τοῦ ντέτεκτιβ σηκώθηκε άπότομα. Τὸ όπλο έκπυρσοκρότησε. Ἀλλά ἡ άκτίνα τρύπησε τὸν άέρα. Μὲ μιὰ κίνησι πὺν θὰ τὴν ζήλευε ένας τέλειος μποξέρ ἡ γροθιά τοῦ Σέρινταν πέτυχε στὸ σα γόνι τὸν κακούργο καὶ τὸν έστειλε δέκα δέματα πίσω. Ὁ Κάρτερ βόγησε κι' έτοιμάστηκε νὰ ξαναπιροβολήσῃ. Μὰ κι' αὐτῇ τῇ φορᾶ ὁ ντέτεκτιβ τὸν πρόφτασε. Ἡ σιδερένια γροθιά του έπεσε σὰν σφυρὶ άνάμεσα στὰ φρύδια του. Ὁ συμμορίτης άφησε τὸ πιστόλι καὶ κυλίστηκε στὸ χῶμα.

Ὁ Σέρινταν άσπαξε τὸ πιστόλι καὶ κύτταξε γύρω άναζητώντας τούς άλλους συντρόφους του. Εἶδε τὴ Νάνσυ καὶ τὸν Σούλιβαν δεμένους. Ἐνας σπασμὸς τάραξε τὸ πρόσωπό του. Περισσότεροι άπό εἴκοσι συμμορίτες μὲ πολυβόλα καὶ πιστόλια στὰ χέρια τούς εἶχαν κυκλώσει. Αὐτὸ εἶχε γίνει σίγουρα όταν εκείνοι άπωσιωμένοι στὴν έπισκευὴ τοῦ άστροπλοίου τους δὲν πρόσεχαν τί γινόταν γύρω τους. Οἱ συμμορίτες, πλησί-

ασαν ὕπουλοι καὶ ὕστερα ὀσιν ὤρα εκείνος πάλευε μὲ τὸν Κάρτερ, πέτυχαν νὰ άιχμαλωτίσουν τὴν κοπέλλα καὶ τὸν καθηγητῇ. Ὁ μόνος πὺν κρατοῦσε άκόμα ήταν ὁ Μίκυ. Τὸ άφοβο παιδί άδιάφορώντας γιὰ τὸν κίνδυνο έδινε σκληρῇ μάχῃ μὲ δυὸ άπὲ τούς κακούργους πὺν τὸ εἶχαν στῇ μέσῃ. Οἱ μικρὲς ἄλλὰ θαυματουργές γροθίες του δούλευαν άπίστευτα γοργὰ κι' έκαναν τούς κακούργους ν' άφορίζουν άπὸ λύσσα. Κρατούσαν κι' οἱ δυὸ πιστόλια. Τὰ παιδί ήταν άοπλο. Ἀν ἤθελαν θὰ μπορούσαν νὰ τὸ σκοτώσουν.

— Τὸ άφεντικό τους μᾶς χρειάζεται ζωντανούς! μούγνοισε ὁ ντέτεκτιβ. Ἀλλά θὰ δυσκολευτοῦν πολὺ νὰ τὰ κρατήσουν.

Μὲ δυὸ πηδήματα δρέθηκε κοντὰ στὸν Μίκυ. Τὸ βλέμμα του εἶχε μιὰ άγρία λάμψη. Σήκωσε τὸ πιστόλι καὶ σημάδεψε.

— Τζό!

Ἦταν μιὰ άπελπισμένη κραυγὴ άπὸ μέρους τῆς Νάνσυ. Γύρισε πρὸς τὸ μέρος της καὶ έβλεπε δουδὸς καὶ άσάλευτος. Ἐνας άπὸ τούς κακούργους κρατοῦσε ένα μαγαῖο κοντὰ στὸ λαιμὸ τῆς κοπέλλας. Ἡ λεπίδα άστράφτε άπαίσια κάτω άπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

— Ἀν δοκιμάσης Σέρινταν νὰ ρίξῃ πρέπει νὰ ξεγράφῃς τὸ κορίτσι σου άπὸ τούς ζωντανούς!, εἶπε βραχνὰ εκείνος πὺν κρατοῦσε τὸ

μαχαίρι. Είμαστε όπως βλέπεις πολλοί κι' είσατε λίγοι. Σας χρειαζόμαστε ζωντανούς. "Αν όμως έξασκολοθήσετε να κάνετε άταξιες θα πάμε στο άφεντικό τὰ κουφάρια σας...

— Πέταξε τὸ πιστόλι πού κρατᾶς χαφιέ!, γρύλλισε κάποιος ἄλλος δίπλα του.

Ήταν ὁ Κάρτερ τὸ φίδι. Εἶχε συνέλθει κι' εἶχε ζυγώσει τὸν Σέρινταν ὑποὺλα κρατώντας τώρα ἓνα πολυβόλο. Ὁ θρυλικὸς ντέτεκτιβ εἶχε παίζει ὡς τὰ τώρα χιλιάδες φορές κορώνα—γράμματα τῆ ζωῆ του. Τούτη τῇ φορὰ ὅμως τὸ πράγμα ἦταν διαφορετικό. "Αν ἦταν γιὰ τὸν ἑαυτό του θὰ τὰ ρισκάρει ὅλα. Ἀλλὰ τὸ μαχαίρι πού βρισκόταν κοντὰ στὸ λαιμὸ τῆς Νάνσυ ἦταν κάτι πού τὸν ὑποχρέωνε νὰ συνθηκολογήσῃ. Πέταξε τὸ πιστόλι.

— Κάρδισες!, εἶπε ὁ Σέρινταν.

— Τώρα εἶσαι καλὸ παιδί!, κάγχασε ὁ Κάρτερ.

— Μὴ διάζεσαι νὰ βγάλῃς συμπεράσματα!, ἔκανε κοροϊδευτικὰ ὁ ντέτεκτιβ. Τὸ παιχνίδι δὲν τέλειωσε ἀκόμα.

— Σταμάτα νὰ κοκκορεύεις Σέρινταν!, τὸν ἔκοψε ἄγρια ὁ συμμορίτης. Ἐδῶ δὲν εἶναι Ἀμερική. Κανείς δὲν σὲ φοβάται σ' αὐτὸ τὸν πλανήτη! Αὐτὸ νὰ τὸ ξέρης.

Ἀκούστηκαν πυροβολισμοὶ καὶ θλαστήμιες. Ὅλοι γύρισαν ξαφνιασμένοι πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἔρχονταν οἱ φωνές κι' οἱ πυροβολισμοί.

Τὰ μάτια τοῦ ντέτεκτιβ φεγόβοδῃσαν. Εἶδε τὸν Μίκυ νὰ τρέχῃ. Πίσω του ἔτρεχαν λυσασμένοι τρεῖς ἀπὸ τοὺς συμμορίτες. Τὸ παιδί ἔτρεχε σὰν σαῖτα. Σκαρφάλωσε στὸν ἀπέναντι λόφο τρύπωσε μέσα στὰ δέντρα καὶ χάθηκε στὴν πλαγιά. Ἐκεῖνοι πού τὸν κυνηγοῦσαν ἔρριχναν μετὰ τὰ πιστόλια τους. Γύρω ἀπὸ τὸ παιδί οἱ σφαῖρες σφύριζαν ἀπαίσια. Ὑστερὰ ἔπαψαν νὰ φαίνονται κι' οἱ διώκτες του. Οἱ πυροβολισμοὶ ἔφταναν ὡς τόσο στ' αὐτιά τους.

— Εἶναι χαμένος! μούρμουρισε ὁ ντέτεκτιβ. Σίγουρα θὰ τὸν σκοτώσουν.

Σὲ λίγο φάνηκαν νὰ γυρίζουν οἱ τρεῖς συμμορίτες. Ὁ Μίκυ δὲν ἦταν μαζί τους. Ἡ καρδιά τοῦ Σέρινταν σφίχτηκε. Κατάλαβε.

— Τὸν πετύχαμε στὸ φάραγγι!, εἶπαν οἱ συμμορίτες ὅταν πλησίασαν. Τὸν τσακίσανε οἱ σφαῖρες μας καὶ κατρακύλησε στὸν γκρεμό. Πάει περίπατο!

Ὁ Κάρτερ ἀναστήκωσε τοὺς ὤμους.

— Ὁκέϋ!, εἶπε. Καὶ τώρα παιδιὰ μπορούμε νὰ φορτώσουμε τοὺς ὑπόλοιπους στὸ καμιόνι. Τ' ἀφεντικό θὰ γκριιάζῃ πού ἀργήσαμε.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς συμμορίτες ἔφυγε καὶ ξαναγύρισε ὀδηγώντας ἓνα αὐτοκίνητο πού βρισκόταν ὡς ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ κρυμμένο πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους. Οἱ τρεῖς αἰχμάλωτοι ὑποχρεώθηκαν νὰ μποῦν στὸ

κοιμούνται. Οι κακούργοι κάθε-
σαν γύρω τους με τὰ όπλα-
πολυβόλα στὰ γόνατα.

— Δέν ξέρω πώς θά σου
φανή ή πολιτεία μας Σέριν-
ταν!, είπε κοροϊδευτικά ό
Κάρτερ καθώς τό αυτοκίνη-
το ξεκίνησε. Αλλά στο λέω
όπό τώρα για να τό ξέρης.
Θά θαυμάσης άνάμεσα στ'
άλλα και ένα σπουδαίο έργα-
λείο. Ένα μεγάλο μαγνήτη
πού τραβάει σαν κουνούπια
τά άστράπλοια πού βρίσκον-
ται στην τροχιά μας. Έτσι
τήν πάθατε και σεις. Βάζω
στοίχημα με τό κεφάλι μου
πως θά δώσης συγχαρητή-
ρια στο άφεντικό για τίς προ-
όδους πού έχει κάνει ή άποι-
κία μας.

Ο ντέτεκτιβ προσπάθησε
να χαμογελάση.

— Και ποίος είναι τ' ά-
φεντικό; ρώτησε.

— Ω! Ένας παλιός φι-
λος σου! Όταν τον δής θά
γουρλώσης τά μάτια σου και
θα νομίζης πως όνειρεύεσαι...
Θυμάσαι τον Έριχ Γκαρφέν;

Ο Σέρινταν άναρρίγησε
στο άκουσμα αυτού του όνό-
ματος. Ο Έριχ Γκαρφέν ή-
ταν ένας Γερμανός έγκλημα-
τίας πολέμου πού είχε κατα-
δικαστή κατ' έπανάληψη από
τά δικαστήρια τής Γήινης
Κοινοπολιτείας σε θάνατο.
Μά ό Έριχ Γκαρφέν ήταν νε-
κρός εδώ και πολλά χρόνια.
Τόν είχε δη ό ίδιος να πνέ-
ται στην ηλεκτρική καρέκλα.

— Με κοροϊδεύεις! του εί-
πε.

— Καθόλου άγάπη μου!,

άποκρίθηκε κοροϊδευτικά ό
συμμορίτης. Υστερα από μία
ώρα θά βεβαιωθείς και ό ί-
διος για αυτό πού σου λέω.
Άλλωστε κι αν έχεις ξεχά-
ση τή φάτσα του θά τον θυ-
βήμης από τίς περιποιήσεις
πού θά σου κάνει. Έχετε νο-
μίζω κάμποσους παλιούς λο-
γαριασμούς να καθαρίσετε.

Ο Σέρινταν δέν μίλησε.
Ηξερε τώρα τί είδους «περι-
ποιήσεις» περιμεναν αυτόν.
και τους συνεργάτες του. Βυ-
θίστηκε σε θλιβερές σκέψεις.
Αυτός πού δέν ήξερε τί έση-
μαίμε φόδος αίσθανόταν τώ-
ρα πολύ άσκημα. Χίλιες φο-
ρές καλύτερος ήταν ό τρό-
πος του θανάτου πού είχε
διαλέξει ό Μίκυ. Χτυπήθηκε
από τίς σφαίρες των συμμο-
ριτών και έπεσε στο γκρε-
μό. Τέλειωσε μία και καλή
με τή ζωή και δέν γνώριζε
τά βασανιστήρια του άρχι-
κακούργου Έριχ Γκαρφέν...

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ

ΑΛΛΑ ό Μίκυ
δέν ήταν νε-
κρός. Άπεναν-
τίας βρισκό-
ταν πολύ κα-
λά στην ύγεια
του. Η καλή
του τύχη τον
είχε βοηθήσει σ' αυτό. Ένώ
οί σφαίρες σφύριζαν γύρω
του, βρέθηκε καθώς έτρεχε
μπροστά στο άνοιχτό δάρα-
θρο. Ήταν ένας βαθύς και
σκοτεινός γκρεμός πού προ-
καλούσε φρίκη σ' όποιον τον

έβλεπε. Τό παιδί έρριξε ένα βλέμμα πρὸς τὰ πίσω. Εἶδε τοὺς τρεῖς κακούργους πού πυροβολοῦσαν νὰ πλησιάσουν. Ἄλλος δρόμος νὰ ξεφύγῃ δὲν ὑπῆρχε. Στὶς πηλαγίες τοῦ φαραγγίου ὑπῆρχαν μεγάλα αἰωνόβια δέντρα καὶ θάμνοι. Τὸ μυαλό του δούλεψε γοργά. Ἄν στέκόταν ἀκόμα λίγο ἦταν χαμένος. Θὰ ἐπέφτε στὰ χέρια τους. Ἡ σωτηρία μονάχα σ' αὐτὸ τὸ θαθὺ καὶ σκοτεινὸ βάραθρο ὑπῆρχε. Ἄν κατάφερνε πέφτοντας ν' αἰσπαιχθῇ ἀπὸ κάποιο δέντρο ὅλα θὰ πῆγαιναν καλά. Ἐρριξε ἓνα ἀκόμα βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τῶν κακούργων. Μερικὰ βήματα μονάχα τοὺς χώριζαν. Πλησίαζαν καὶ πυροβολοῦσαν.

— Χριστοῦλη μου βοήθησέ με!, παρακάλεσε.

Ἐβγαλε μιά ἄγρια κραυγὴ σὰ νὰ δέχτηκε κατὰστη-
θα μιά σφαῖρα, ἀνασῆκωσε τὰ χέρια καὶ ἄφησε τὸν ἑαυ-
τό του νὰ κατακυλίσῃ στὸν γκρεμό. Ἡ ἀναπνοή του γιὰ μιά στιγμή κόπηκε. Φοβήθη-
κε πὼς θὰ ἔχανε τὶς αἰσθή-
σεις του. Ὅμως ἡ σιδερένια θέλησι πού ὑπῆρχε μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἄφοβο παιδί κυριάρ-
χησε πάλι. Τὸ μυαλό του λει-
τούργησε γοργά. Πέφτοντας ἀπλώσε τὰ χέρια. Τὰ χέρια του γαντζώθηκαν σ' ἓνα κλα-
δί. Τὸ κλαδί ἔσπασε. Ἡ καρ-
διά του χοροπήδησε βίαια. Ἄρχισε πάλι νὰ πέφτῃ. Ἐ-
νοιωσε τὰ ἀγκάθια τῶν θά-
μνων νὰ τὸν ξεσκίζουν. Μὰ
τούτῃ τὴν κρίσιμη στιγμή τί

ποτα δὲν μπορούσε νὰ τὸν
κάνῃ νὰ πονέσῃ. Τὰ δάχτυ-
λά του ἀρπάχτηκαν ἀπὸ τ'
ἀγκάθια. Τὸ λαστιχένιο κορμί
του πηγαινοῆρθε μερικὲς φο-
ρὲς σὰν ἓνα ζωντανὸ ἔκκερ-
μὲς ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ὁ θάμνος
ἄρχισε νὰ ξερριζώνεται. Καμ-
μάτια χρώματος ἐπέφταν στὸ
βάραθρο. Ἐσφίξε τὰ δόντια.
Μισὸ μέτρο πρὶ ἐκεῖ ἦταν ἓ-
να δέντρο. Σὰν ἓνας γυμνα-
σμένος ἀκροβάτης ζύγισε τὸ
κορμί του καὶ πραγματοποιή-
ωντας ἓνα ὑπέροχο σάλτο ἀρ-
πάχτηκε ἀπὸ τὸ δέντρο. Τού-
τῃ τῇ φορὰ ἐνοιωσε σιγουριά.
Τὸ δέντρο ἦταν γερό. Τρύπω-
σε ἀνάμεσα στὰ κλαριά καὶ
ἔμεινε ἀκίνητος. Ἀπὸ τὴ θέ-
σι πού βρισκόταν εἶδε τοὺς
τρεις συμμορίτες πού εἶχαν
φτάσει σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ
στο φρύδι τοῦ γκρεμοῦ νὰ
σκύβουν καὶ νὰ κυττάζουν
πρὸς τὰ κάτω. Ἐψαχναν νὰ
τὸν δοῦν. Ἄκουσε τὶς κουβέν-
τες τους.

— Πάει ὁ πιτσιρίκος!, εἶ-
πε γελώντας κάποιος ἀπὸ
τοὺς τρεῖς. Μὰς ἄφησε χρό-
νους!

— Ἄν δὲν ἔκανε τὸν ἔξυ-
πνο θὰ ζοῦσε ἀκόμα!, ἀποκρί-
θηκε κάποιος ἄλλος. Ναμί-
ζω πὼς τελειώσαμε. Μποροῦ-
με νὰ γυρίσωμε. Οἱ ἄλλοι
μὰς περιμένουν.

Ὁ Μίκυ στῆλωσε τ' αὐτί.
Δὲν ἄκουσε ἄλλες κουβέντες.
Ἄκουσε μονάχα βήματα πού
ἀπομακρύνονταν. Πῆρε μιά
βαθεῖα ἀνάσα. Εἶχε γλυτώ-
σει! Τώρα μπορούσε νὰ δῇ
πὼς θὰ μπορούσε νὰ βγῇ ἀ-

πὸ αὐτὸν τὸν γκρεμὸ νὰ βοηθήσῃ τοὺς συντρόφους του. Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του σὲ βάθος διακόσια ἢ τριακόσια μέτρα κάτι γυάλιζε. Ἦταν σίγουρα ἓνα ποτάμι. Αὐτὸ τὸ ποτάμι ἐρχόταν ἀπὸ κάπου μακριά. Τὸ νερὸ ποὺ κυλούσε μὲ φούρια παράσερνε πέτρες καὶ ξερὰ κλαδιὰ μαζὶ του. Ἄν κατὰφερνε κάπως νὰ φτάσῃ στὸ ποτάμι, θὰ μπορούσε χρησιμοποιοῦντας γιὰ βάρκα κάποιον ἀπὸ τὰ κλαδιὰ ποὺ ἐπέπλεαν νὰ φτάσῃ κάπου. Γιατὶ σίγουρα τὸ ποτάμι κάπου θὰ ἔφτανε. Ἴσως στὴ θάλασσα, ἴσως στὴ λίμνη, ἴσως περνοῦσε ἀπὸ κάποια πεδιάδα.

Νὰ σκαρφαλώσῃ πρὸς τὰ πάνω ἦταν ἀδύνατον. Ὁ γκρεμὸς ἦταν ὀρθός. Τὸ ἔδαφος ἔμοιαζε σὰ νὰ ἦταν κομμένο μὲ μαχαίρι στὰ δύο. Καὶ μιὰ γάτα ἀκόμα δὲν θὰ μπορούσε νὰ σκαρφαλώσῃ πρὸς αὐτὸ τὸ γκρεμὸ. Ἐρριξε μιὰ ματιά πρὸς τὰ κάτω. Ἦ κάθιδος ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο καὶ ἀπὸ θάμνο σὲ θάμνο τοῦ φαίνονταν πιὸ εὐκόλη.

Ἄφησε τὸ κορμὶ του νὰ πέσῃ. Γαντζώθηκε σ' ἓνα δέντρο ποὺ ὀριζόταν πιὸ κάτω. Τὸ μάτι του ἐρευνητικὸ ἔψαξε νὰ βρῇ τώρα ἄλλο δέντρο ποὺ θὰ τὸν ἔφερνε πιὸ κοντὰ στὸ νερὸ. Χαμογέλασε εὐχαριστημένος. Ἦταν ἕνας χοντρὸς κορμὸς ἐνὸς αἰωνοβίου δέντρου χωρὶς φύλλα τρία μέτρα πιὸ κάτω. Ζύγιασε τὸ κορμὶ του καὶ πήδη-

σε. Πιάστηκε ἀπὸ τὸν κορμὸ. Μὰ σχεδὸν ἀμέσως ἄφησε μιὰ κραυγὴ τρόμου καὶ τὰ μάτια του γούρλωσαν.

— Παναγίτσα μου!, ξεφώνησε.

Ὁ κορμὸς τοῦ δέντρου δὲν ἦταν δέντρο! Ἦταν ὁ κορμὸς ἐνὸς τεραστίου φιδιοῦ ποὺ ἔμοιαζε μὲ δέντρο. Τὸ φίδι ἀγριεμένο ἀπὸ αὐτὸ τὸ πρῶγμα ποὺ ἔπεσε τόσο ἀπρόοπτα ἀπάνω του ἀναδιπλώθηκε. Κιμήθηκε σπασμωδικὰ καὶ γύρισε τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος τοῦ παιδιοῦ. Εἶδε τὰ μάτια του ὁ Μίκυ καὶ τὴ διχαλωτὴ κόκκινη γλῶσσα του καὶ κατάλαβε πὼς τίποτε πιά δὲ μποροῦσε νὰ τὸν σώσῃ.

* * *

Σκέφτηκε νὰ γλυστρήσῃ καὶ νὰ πέσῃ στὸ νερὸ. Ἐσκυψε κάτω καὶ ἀναρρίγησε. Ἄπρεχε πολὺ ἀπὸ τὸ νερὸ καί, βράχοι μυτεροὶ θὰ δέχονταν τὸ κορμὶ του ἂν ἔκανε μιὰ λανθασμένη βουτιά. Προτιμῶτερον ὅμως ἦταν νὰ κοιματῆται στὴ στοὺς βράχους, παρά νὰ γίνῃ λεία τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ φιδιοῦ.

Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ κινήθῃ γιατί τὸ τεράστιο φίδι ἀναδιπλώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ σφίγγεται στὸ κορμὶ του. Δὲν ὑπῆρχε τώρα ἐλπίδα σωτηρίας ἀπὸ πουθενά.

Ἀπὸ πουθενά; Ὁχι, ὑπῆρχε κάποια ἐλπίδα ἀκόμη. Τὸ παιδί ὕψωσε ἀπελπισμένα τὰ μάτια του πρὸς τὸν οὐρανόν.

νό καὶ φώναζε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι:

— 'Ιζάφ Ναϊλά! 'Ιζάφ Ναϊλά! 'Ιζάφ Ναϊλά!, κινδυνεύω!

Ἄν ὁ Ὑπεράνθρωπος φίλος του, ὁ 'Ιζάφ Ναϊλά, τὸν ἄκουγε κι' ἔσπευδε ἀπὸ τὸν πλανήτη Πράτ νὰ τὸν βοηθήσῃ ἡ σωτηρία του ἦταν βέβαια. Καὶ ξαφνικὰ τὰ μάτια του σπιθοδόλησαν ἀπὸ ἐλπίδα. Ἕνας δυνατὸς σίφουνας τράνταξε τὸν γκρεμὸ ἄγρια. Ὁ Μίκυ εἶδε ἕναν ἄνθρωπο μὲ μιὰ πράσινη ἀστρο

ναυτικὴ φόρμα καὶ μιὰ μπέρτα κόκκινη μὲ χρυσὰ κρόσια νὰ πετάῃ στὸν ἀέρα καὶ νὰ πέφτῃ σὰ βολίδα ἀπάνω στὸ τεράστιο φίδι.

— Ὁ 'Ιζάφ Ναϊλά!, φώναξε.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος φίλος τοῦ Μίκυ, ὁ ἀδάμαστος 'Ιζάφ Ναϊλά εἶχε δώσει καὶ πάλι τὸ παρόν. Καὶ μέσα στὸ βαθὺ φαράγγι μπροστὰ στὰ ἀκπληκτὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ ἔρχισε νὰ δίνη μιὰ φοβερὴ μάχη μὲ τὸ ἐξώκοσμο ἐρπετό. Ἦταν μιὰ μάχη σκληρὴ μὲ ἀδέβαιο τέλος...

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφεὺς: Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΑΠΛΑΗΗΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ

Γραφεία : 'Οδός Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 10 — Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ'ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41, Οικονομικός Δ'ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: 'Αναστ. Χατζηδασιλείου, Σαπφούς 2. ΔΕΛΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22 'Αθήναι

Στό επόμενο τεύχος, τό 11, που θα κυκλοφορήσῃ τὴν ἐρχόμενη Τετάρτη με τόν τίτλο

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

οἱ ἀναγνώστες τοῦ 'Υπεράνθρωπου ἀπὸ τὴν ἀγωνία θὰ κρατήσουν τὴν ἀναπνοή τους μπροστά στὰ καταπληκτικά κατορθώματα τοῦ θρυλικοῦ ἀστροναύτη ντέτεκτιβ Τζορτζ Σέρινταν καὶ τοῦ μικροῦ ἀφοβου παιδιοῦ Μίκυ.

Ὁ ἀδάμαστος 'Ιζάφ Ναϊλά, ὁ 'Υπεράνθρωπος τοῦ πλανήτη Πράτ, τίθασσεν γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά τὶς σκοτεινὲς δυνάμεις πού ἀπειλοῦν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὴ Γῆ. Μιὰ ἄγρια πάλη τοῦ ἀτρόμητου προστάτη τοῦ Δικαίου ἐναντὶον τοῦ σατανικοῦ 'Εριχ Γκαρφέν, πού ἔχει ἐγκαταστήσει τὸ στρατηγεῖο του σ' ἓνα ἄγνωστο καὶ μυστηριώδη πλανήτη. 'Αγωνία, δράσις, ὑπερπερίπετεια...

ΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΘΑ ΠΑΘΟΥΝ ΟΙ
ΒΑΤΟΥΝΣΙ! ΘΑ ΤΟΥΣ ΔΩΣΩ ΠΙΣΩ
ΑΥΤΟ ΤΟ ΑΚΟΝΤΙΟ, ΠΟΥ
ΑΦΗΣΑΝ ΣΤΟ
ΧΩΡΙΟ ΣΑΣ!

ΟΙ ΘΕΟΙ ΤΗΣ
ΖΟΥΓΚΛΑΣ
ΜΑΖΥ ΣΟΥ!

-ΑΓΡΙΜΙ, ΕΙΝΑΙ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟΝ ΚΗΤΟ,
ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΤΩΝ ΒΑΤΟΥΝΣΙ.
ΔΕΝ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΕΡΘΗΣ.
ΘΑ ΜΑΣ ΣΚΟΤΩΣΟΥΝ ΚΑΙ
ΤΟΥΣ ΔΥΟ!

ΕΙΣΑΙ ΓΕΝΝΑΙΟΣ,
ΠΑΙΔΙ-ΑΓΡΙΜΙ,
ΑΛΛΑ ΒΛΑΚΑΣ

ΣΟΥ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟ ΤΟ ΑΚΟΝΤΙΟ,
ΠΟΥ ΟΙ ΔΕΙΛΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΕΣ ΣΟΥ
ΑΦΗΣΑΝ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΤΟΥ ΚΗΤΟ!

Ω ΜΕΓΑΛΕ ΒΑΣΙΛΙΑ!
ΑΦΗΣΜΕ ΝΑ ΤΟΝ
ΚΩΦΩ ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ!

ΝΑΙ! ΕΙΣΤΕ ΔΕΙΛΟΙ! ΚΑΙ ΑΝΑΣΙΟΙ!

ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΔΟΚΙΜΑΣΗΣ ΤΗΝ
ΔΥΝΑΜΙ ΜΑΣ,
ΠΑΙΔΙ-ΑΓΡΙΜΙ;
ΘΑ ΣΥΝΑΓΩΝΙ-
ΣΘΗΣ ΜΕ ΤΟΝ
ΤΖΑΦΤΑ!